

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

NİSAN 1997 SAYI: 15 YIL: 2 FİYATI: 100,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ NASIL OLUŞTURULMALI ?

Gazetemiz yayın hayatına başladığından beri halk güçlerinin güçbirliği yapma zorunluluğunu savunagelmıştır.

Bu görüşlerimizi geçtiğimiz Temmuz ayında Kutlu Adalı'nın katledilmesi üzerine oluşturulan Demokrasi ve Barış İçin Eylem Birliği toplantılarında da dile getirdik ve bu birliğin Kutlu Adalı'nın öldürülmesi ile sınırlı tutulmaması ve kalıcılaştırılması için uğraş verilmesinin gerekliliğini savunduk. BAŞARAMADIK!

Başaramadık, çünkü; söylemde birlik şampiyonluğu yapan bazı çevreler aslında böylesi bir birliğin kendi tekellerinde olamayacağını çok iyi farkında olduklarından halk güçlerinin birleşmesini var güçleriyle baltaladılar, bugün de baltalamaya devam ediyorlar. AMA BU KEZ BAŞARAMAYACAKLAR!

Başaramayacaklar, çünkü; halk güçleri için ittifak ertelenemez duruma gelmiştir artık.

12 Ağustos 1996'da, Derinya olayları dolayısıyla yayınladığımız bildiride şöyle diyorduk:

"11 Ağustos 1996 tarihinde yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs (Rum ve Türk) anti-emperyalist, anti-faşist güçleri, güçlerini birleştirmedikçe, emperyalizm ve faşizm sadece Kıbrıs'tan değil, aynı zamanda, Türkiye ve Yunanistan'dan da temizlenemeyecektir. Çünkü gerek Yunan Milliyetçiliği gerekse Türk

Milliyetçiliğinin amacı son tahlilde aynıdır: EMPERYALİZME HİZMET. Farklı gibi görünselerde, Yunan Milliyetçiliği Türk Milliyetçiliğini, Türk Milliyetçiliği de Yunan Milliyetçiliğini desteklemektedir. Gerek Yunan gerekse Türk faşistleri adayı bölmek, ada halkını parçalamak; birbirine düşman kamplara ayırmak ve çatıştırmak için güç ve amaç birliği yaparken bizler; Türk-Yunan Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum anti-emperyalistler, devrimciler, sosyalistler niye güçlerimizi birleştirmeyelim? BİRLEŞEBİLİRİZ, BİRLEŞMELİYİZ." (Kıbrıs'ta Sosyalist

Bizim karşı olduğumuz, TAKTİK adına ABD, AB vs.'nin baskımıza şirin gösterilme çabalarıdır.

Milliyetçiliğinin amacı son tahlilde aynıdır: EMPERYALİZME HİZMET. Farklı gibi görünselerde, Yunan Milliyetçiliği Türk Milliyetçiliğini, Türk Milliyetçiliği de Yunan Milliyetçiliğini desteklemektedir. Gerek Yunan gerekse Türk faşistleri adayı bölmek, ada halkını parçalamak; birbirine düşman kamplara ayırmak ve çatıştırmak için güç ve amaç birliği yaparken bizler; Türk-Yunan Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum anti-emperyalistler, devrimciler, sosyalistler niye güçlerimizi birleştirmeyelim? BİRLEŞEBİLİRİZ, BİRLEŞMELİYİZ." (Kıbrıs'ta Sosyalist

Gerçek, sayı 8, Eylül 1996)

Evet, birleşebiliriz, birleşmeliyiz! ama nasıl?

İTTİFAK ANLAYIŞIMIZ

İttifak, nihai amaçları farklı güçlerin, düşmanın gücü karşısında ortak hedefler doğrultusunda oluşturdukları güç birliğidir. Asgari müştereklerde (ortaklıklarda) birleşmenin ve güçlerini birleştirmenin diğer bir adıdır ittifak.

Bugün, ittifak oluşturmaya çalışan kişi, gurup ve partilerin asgari müşterekleri nelerdir?

Tüm bu güçlerin ortak paydası nedir?

BM, ABD, İngiltere veya Avrupa Birliği emperyalist devletlerinin inisiyatif ve kontrolünde bir "Federasyon" tüm halk güçlerinin

Devamı Sayfa 13'de

BAŞYAZI

Gazetemiz 1. sayısından itibaren, Kuzey Kıbrıs'ta resmi ve yarı-resmi faşist kurum ve örgütlerin ve bunların faaliyetlerinin yanısıra sivil faşist örgütlenmelere ve faaliyetlerine karşı da aktif bir mücadele ortaya koymakta, tüm bu faşist örgütlenmelerin kapatılmasını talep etmektedir. Ülkemizde T.C. egemenliğini kökleştirme ve T.C.'ye entegrasyonu yasallaştırma politikalarını uygulamak için gerekli olan kitle desteği sivil faşist örgütlenmeler ile sağlanmaya çalışılıyor. Başta, T.C. kökenli faşist Ülkü Ocakları olmak üzere her türlü sivil faşist örgütlenme ve faaliyet resmi kurumlar tarafından desteklenmekte ve teşvik edilmektedir. Faşist Ülkü Ocakları kadroları da T.C.'den getirilen profesyonellerden oluşmaktadır.

(Devamı Sayfa 9'da)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

22 ÖRGÜT "ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR!" DEDİ

(KSG-ÖZEL) EL-SEN'in örgütlediği ve 22 örgütün katıldığı "ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR!" yürüyüşü, 5 Mart Çarşamba günü gerçekleştirildi.

Peyak önünde başlayan ve Atatürk

Meydanı -Cumhurbaşkanlığı -Meclis güzergahını izleyen yürüyüş Başbakanlık önünde Hükümet'i istifaya çağrı mitingine dönüştü.

Yaklaşık 700 yürüyüşçünün katıldığı yürüyüş çalışanların kararlılığının göstergesi oldu.

Güzergah boyunca;

- Denktaş İstifa!
- İşsiz ve Ekmeksiz Kalmak İstemiyoruz!
- Özelleştirme Değil, Özerkleştirme İstiyoruz!
- Emekçiler Kardeşler - Sermaye Kalleştir!
- yazılı pankartlar taşınmış ve şu sloganlar atılmıştır:

- Bu Memleket Bizim, Bizim Kalacak!
- Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!
- Vur Vur İnselin, Hükümet Dinlesin!
- Başbakan İstifa! Serdar İstifa! Denktaş İstifa!

- Mercedes Satılsın, Maaşlar Ödensin!
- Ekmekle Oynama, Koltuktan Olursun!

Bu arada güzergah boyunca çevredeki halkın alkış ve kornalarla destek oldukları gözlemlendi.

Devamı Sayfa 12'de

İLTICALAR KİMİN ESERİ?

KSG Özel:

Mart ayı içinde Denктаş'la görüşen İngiliz Yüksek Komiseri David Madden, İngiltere'ye Kuzey Kıbrıs'tan iltica edenlerle ilgili rahatsızlığını ilettili. Bu şikayete "içerlemiş" görünen Denктаş, veryansın etti.

Her ay 100'ün üzerinde ilticanın yaşandığı (sadece İngiltere'ye) günümüzde Kıbrıslı Türk Emekçilerin hızla "eridiği" görülmektedir. Daha 2-3 ay önce yapılan sayımda 200 bine dayanan nüfus içerisinde Kıbrıslı Türkler'in ne kadar kaldığı sorusu sorulmuştu. Kıbrısın kuzeyinde göç ve asimilasyon politikalarının sistemli uygulandığı vurgulanmıştı.

"Giden Türk, gelen Türk" tezini sürekli vurgulayan Denктаş'ın "tepkisini" anlamak olası değildir.

Yurt Dışında Yaşayan 4. Kıbrıslı Türkler kongresi için Lefkoşa'ya gelen 120 "temsiliye" hitaben yaptığı konuşmada Denктаş, "bizim pasaportumuzla İngiltere'den iltica talebinde bulunan bu utanmazlara geri gelmelerini söyleyin" dedi.

Yurtdışında yaşayan Türklerin gözünün içine baka baka ilticacılara Denктаş'ın hakaret etmesi ve onların da bu yaklaşıma sessiz kalmaları çok düşündürücüdür. Yurt dışında 400 bin Kıbrıslı Türk'ü "temsilen" toplantıya katılan bu "temsiliye" acaba bu ülkeden niye gitmişler? Neden bu ülkeye geri gelmiyorlar?

İltica olgusunu biraz açmak gerekir. İnsanlar doğup büyüdüğü ülkelerinden niye kaçarlar? Bunun siyasal, sosyal, ekonomik nedenlerini aramak gerekir. Bizde bugün durum nedir? Buna bakmak gerekir. İsteyen herkes yoldaki vatandaşa sorsun. Bunun cevabını alır.

Peki biz bu 120 "temsiliye" soralım

.Siz bu ülkeden niye gittiniz? Bu 400 bin kişi bu ülkeden niye gitti? Bunların ne kadarı 1974 öncesi gitti? Ne kadarı 1974 sonrası gitti? Son yıllardaki ilticaların artmasının ana nedeni nedir?

İşte Denктаş bu "delegelerin" gözlerinin içine baka baka "bu utanmazlara geri gelmelerini söyleyin" sözlerinin muhatabı yalnız son yıllardaki ilticacılar mı? Yoksa bu ülkeden yıllar içinde siyasal, sosyal, ekonomik nedenlerle giden herkes mi?

Bir ülkede kaçış varsa nedenleri de vardır. Kıbrıs'ın Kuzeyinde halk üretimden kopartıldı. İşsizlik, yoksulluk ve dolayısı ile göç dayatıldı. Hızlandırılan özelleştirme ile binlerce emekçi daha göç yollarına düşecektir.

İşin gerçeği; iltica edenlerin İngilizce "Bize Denктаş Cumhuriyetinin refahı battığı için kaçtık" mı diyecekti?

Sahi ne demeliydiler?

Ya ikiyüzlü İngiliz Devleti'ne ne demeli? Bu halkı yıllarca birbirine kırdırıp, bölen, kavgayı körükleyen İngiltere, en son şikayet edeceklerden birisidir.

Kıbrıs emek mücadelesinin zaferi için, göçün kurtuluş olmadığını savunuyoruz. İltica edenlerin yaşamları söylendiği gibi refah içinde değildir.

Şimdi Sayın Denктаş'a soruyoruz? Son 1-2 yıl içerisinde sadece Kanada'ya "yerleşmek" için (efendilerin ürkmemesi için iltica demiyoruz) ne kadar Kıbrıslı Türk başvurdu? Yine soruyoruz. Göçler arttıkça Kuzeyin nüfusu da artar. Bu nasıl iş?

Bizim de "bu utanmazlara" bir çift sözümüz var. Aslında Nazım Hikmet'in Mehmet Akif Ersoy'a sözü bizim de sözümüzdür.

"Kim bu cennet vatan uğruna olmaz ki feda demek kolay

Aslolan bu cehennemi cennet yapmak için feda olmaktır."

EĞİTİM BAKANLIĞI'NDAKİ KÖHNEMİŞ ZİHNİYET ORTAK FİDAN DİKMEKTEN DAHİ KORKTU

Geçtiğimiz haftalarda, Rum ve Türklerin ortak yaşam sürdüğü Pile'de Rum ve Türk çocukları ortak fidan diktiler.

Hep birlikte önce Rum ilkokulunda, daha sonra da Türk ilkokulunda fidan diken Kıbrıslı çocukların bu eylemlerinden "büyüklerin" alması gereken çok dersler var.

Türk ilkokulu öğretmenin fidan dikme işlemine katılmadığı öğrenildi. İddiaya göre Türk öğretmene fidan dikimine katılmama emri Milli Eğitim, Gençlik, Kültür ve Spor Bakanlığı tarafından verildi.

Buna rağmen, Pile'li Türk aileler fidan dikme eylemine katılmış ve çocuklarının bu eylemini desteklemişlerdir.

Aralık Ayı içerisinde de B.M'nin Ledra Palas Oteli'nde düzenlediği Rum ve Türk çocukların katılacağı buluşmaya yine Türk yetkililer son dakika izin

vermemişlerdi. 20 Türk ve 20 Rum çocuğunun biraraya gelerek oyun oynayıp, eyleneceği ve B.M yetkililerinden hediye

alacakları bu buluşma da yetkililer tarafından "tehlikeli" bulundu. 23 Nisan'da "Dünya çocukları kardeşler."

diyenler, gerçekte bugün tersini savunduklarını her fırsatta

gösteriyorlar. Çocukların kardeşliği, Kıbrıs Halkı'nın kardeşliğine er geç dönüşecektir.

BOŞUNA BEYLER, BU 'FİDANLAR' GÜN GELE BÜYÜYECEK VE SİZLERİ ALAŞAĞI EDECEKTİR!

AYIN İNCİLERİ

"Sn. Denктаş'ın merhum annesinin ve kız kardeşinin mezarları güneyden kuzeye nakledildi."

Halk arasında bu durum ciddi yorumlara yolaçtı. Bazıları "bizler özgür" bölgeye çoktan geçtik. Şimdi "tutsak" mezarlarımızı sıra geldi galiba" dedi. Bazıları ise "bizler kuzeyde Rum Mezarlıklarına ne yaptıksa, onlar da bizim mezarlıklarımıza aynısını yapacaklarından korktuk galiba" dedi. Bizce için doğrusu ölüleri de kuzeye naklederek statükonun kalıcılığa mesajı veriliyor. Hep diriler kullanılacak değil ya.

"Bakanlar Kurulu TMT'nin resmi tarihinin yazılması için karar aldı."

Oysa biz bu güne kadar okutulan Vehbi Zeki Tarihinin içindeki TMT bölümünü resmi tarih "zannederdik".

Aslında oluşturulacak kurulun harcayacağı onca zamana, onca emeğine yazık olacak. Çünkü bir gün yine TMT'nin, EOKA'nın tarihi yeniden yazılacak. O zaman Kıbrıs Halkı ayrıntılarla uğraşmaktan kurtulup, TMT ve EOKA'nın tarihteki rollerini ortaya koyup, onlara layık oldukları değeri verecektir.

Sivil Savunma Teşkilatı Başkanı Erdal Tez "Türkiye için herhangi bir vilayet nasılsa KKTC de öyledir" dedi.

Sn. Erdal Tez ne de "doğru" söyledi. Bizler söyleyince "efendiler" hayıflanır, kızar, morarır. Oysa gerçek bu. Sorun bunu kabullenip kabullenmemekte.

Şimdi sorun "vilayetin" valisinin kim olduğudur. Bu konuda kafalar karışık. Kimisi Denктаş diyor. Kimisi Elçi. Kimisi de Sn. Komutan. Sizce acaba kim?

ABONE OLMAK İÇİN

İsim:
Soyisim:
Adres:

Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C.: 1,200,000 TL.
T.C.: 1,300,000 TL.
U.K.: £10.

Not:
Banka makbuzu ile bu kuponu yandaki adrese gönderiniz.

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No.
10 Müftü Ziyai Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Merkez Tel-Fax: 228 2293
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

BİZDE DE NEVRUZ BÖYLE KUTLANDI!

Türkiye iki nevruz kutladı. TC Devleti'nin resmi kutlamaları, halkın "isyan ateşinin" simgesi olarak algıladığı kutlamalar. Birincisi sovenizmin, ırkçılığın, faşizmin çerçevesinde ele alınan kutlama. İkincisi Türkiye

Halkı'nın (Türkü ile, Kürdü ile, diğer toplulukları ile) tarihsel ezilmişliğe başkaldırı çerçevesinde yaptığı kutlama.

TC'de devlet Nevruz'u kutlar da, Kuzey Kıbrıs'taki resmi çizgi Nevruz'u kutlamaz mı? "Nevruz kutlamalarının" başını çeken Faşist Ocaklar 21 Martta Atatürk Spor Salonunda bir "şölen" düzenledi. Bu "şölen"de arabölge olaylarında gösterici bir Rumun vurulması olayına adı karışan TC kökenli Tarım ve Orman Bakanı Kenan Akın da katılarak bir konuşma yaptı. "Canım ülküdaşlarım" diye başladığı konuşmasında bol bol bildik temalar işledi. Konuşmasını "kurt" selamı ile tamamladı.

22 Martta ise yine "kurtlar" boğaz piknik alanında toplanarak "Nevruz'u kutladı." Bu "kutlamaya" da yine TC kökenli Çalışma ve İskan Bakanı Ali Özkan Altınışik katıldı.

Kıbrıs Türk Emekçilerinin hiç rağbet etmediği bu "kutlamalar" halktan soyutlanmış Faşist ocakları rahatsız etti. İthal Faşist Güçler Kıbrıs Emekçilerinden gereken yanıtı alacaklardır.

KIBRIS SENDİKALAR FORMU 2. ÇALIŞMA KONFERANSINI GERÇEKLEŞTİRDİ

Kıbrıslı Rum ve Türk sendikaların oluşturduğu Kıbrıs Sendikalar Formu, 19 Mart tarihinde üç günlük bir çalışma süresinden sonra 2. Konferans'ını tamamladı. Çalışmaların sonunda şu sonuç bildirgesi yayınlandı.

"1-18 Ocak 1995 tarihinde gerçekleşen Tüm Kıbrıs Sendikalar Formu'nun oybirliği ile almış olduğu ve diğer konular yanında Federal, Demokratik bir sistem, Doruk Anlaşmaları, ilgili BM kararları doğrultusunda tüm vatandaşların İnsan Hakları'na tamamen saygılı ve hiçbir şekilde ayrımcılığa yer vermeyen birleşik bir ekonominin kurulacağı, ivedi ve acil bir çözümü öngören sonuç bildirgesinin tüm içeriğine yeniden bağlılıklarını belirtirler.

Çeşitli konuşmacıların verdiği bilgiler ile katılımcıların tartışmaları ışığında, dünya ekonomisinin globalleşmesi ve ulusal ekonomilerin birbiriyle olan bağımlılıklarının artmasını da akılda tutan sendikalar, Kıbrıs'ın AB'ye katılımının hem ekonomiye, hem de tümünden Kıbrıs Halkı ve çalışanlarına yararlı olacağına inanırlar.

Sendikalar, daha önceki çağrılarını tekrarlayıp, müstakbel Federal Devlet'te aşağıdaki hususların temin edilmesi gerekliliğini vurgularlar:

Tek Tip istihdam ve iş ilişkileri sistemi. Birleşik Sosyal Sigorta Sistemi. Eşit ücret ve maaş düzeyi. Kıbrıs'ın her yerinde dolaşım, örgütlenme ve işveren seçme hakkının tümüyle sağlanması. İstihdam ve ücretler konusunda milliyet, din, renk ve cinsiyete bağlı ayrımcılığın hiçbir şekilde olmaması.

Sendikalar, AB'ye giriş süreci ışığında yukarıdaki hedeflerin daha bir önem kazandığını ve bu hedeflerin AB temel prensipleri ve uygulamaları doğrultusunda olmasının temel gereklilik olduğunu vurgularlar. Sendikalar, gelecekteki temasların içeriğini genişletmeye ve AB'nin bir parçası olarak, ortaya çıkacak sorunları göğüslemeye hazırlanma düşüncesiyle, Avrupa'nın sosyal ve çalışma konularıyla ilgili bilgi alışverişinde bulunmaya, ortak

faaliyetlerde bulunmanın yol ve imkanlarını araştırma da dahil olmak üzere, işbirliğini artırmaya karar verirler.

AB'ye katılma sendikal hareketi hazırlama amacıyla, Avrupa içerikli ortak seminerler düzenleme yanında, sendikalar:

Sosyal Güvenlik, Maaşlar ve Ücretler, endüstriyel ilişkiler sistemleri ve eğitim konuları ile ilgili çalışma gurupları oluşturmaya karar verirler.

Sendikalar, çalışma guruplarına daha önceki bildiriye belirtilen çalışmalarına devam etmesi için verdikleri yetkiyi yinelerler.

Yukarıdaki ruhla sendikalar, Kıbrıs'taki politik liderler, uluslararası ve bölgesel sendikalara, BM, AB ve diğer uluslararası örgütlere ve ilgili tüm taraflara Kıbrıs sorununa barışçı bir çözüm bulunması ve yukarıdaki hedeflere ulaşılabilmesi için çaba göstermeye çağırırlar."

Sonuç bildirisi sendika ağalarının Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkına karşı içinde buldukları ihanetin belgesidir. Kıbrıs sorunu konusunda, sendika ağalarının, belli ki kendilerine özgü hiçbir fikirleri yok. Kıbrıs işçi sınıfının bu sorunun çözümündeki talepleri konusunda da hiçbir fikirleri yok. Emperyalistlere, Kıbrıs sorununu yaratan emperyalistlere, gelip Kıbrıs sorununu çözmeleri için yalvarıyorlar. Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkının emeğini ve geleceğini daha şimdiden AB emperyalistlerine peşkeş çekmişler bile. Bu sendika ağaları Kıbrıs işçi sınıfını ve emekçi halkını temsil edemezler. Kıbrıs işçi sınıfı ve emekçi halkının Kıbrıs sorununun çözümündeki tek çıkar yolu anti-emperyalist, anti-faşist, bağımsız bir Kıbrıs yaratılmasındadır. Bunu gerçekleştirmek de sadece ve sadece emekçi halkın ellerindedir. Kıbrıs'a barış Anglo-Amerikan ve AB emperyalistlerinden kurtarılmış ve bağımsızlaştırılmış, onların yerli uşaklarından ve bu bildiriye imzalayan sendika ağalarından kurtulmuş ve arındırılmış bir düzende gelebilir.

Mini Yorum

KONTRGERİLLA DEVLETİN TA KENDİSİ

Yakın geçmişte patlak veren Susurluk olayı ile halkın gündeminin baş köşesine oturan Kontrgerilla gerçeği, saptırılarak üstü örtülmek isteniyor. Oysa halkdaki yargı, bunun köklerinin bizzat devlet aygıtının en tepesindeki kadar uzandığıdır. TC'de "şeriat" tartışmaları ile "kahramanların demokrasi bekciliği" tescillenmeye çalışılıyor. Ya ortaya çıkan gerçekler! Binlerce cinayet, yargısız infaz, faili meçhul olaylar. Tüm bunları "dürüst" medyanın dediği gibi bir avuç çete artığı mı yaptı?

İşin gerçeği tarihsel olarak hep olagelen katliamlar, cinayetler, provakasyonların bizzat devlet organizasyonu olduğudur. Yakın geçmişte Sivas katliamı, Gazi olayları, Doğuda yaşanan katliamlar ve göç ettirmeler birkaç çapulcunun işi olamaz. Devlet bizzat olayın yaratıcısı, organize edicisi, sonra "tehlike var" deyip karşı saldırıya geçişi hep yaşanıyor. Devlet yetkililerinin "suçluları yakalayacağız, yargılayacağız" teranelerinin hiç bir tutar yanı yoktur.

İspanya'da GAL Kontrgerilla örgütünün vahşi cinayetlerini bizzat "sosyalist" Başbakan Felipe Gonzales örgütlememişiydi. CIA, ABD Devletinden bağımsız düşünülebilir mi? İşin gerçeği bu saldırılarda her zaman kapitalist devlet aygıtının bizzat rol aldığıdır.

Kısa bir süre önce Almanya'da ünlü bir yayıncının sahibine Nazi suçlaması getirilir. Dolayısı ile 2. Dünya savaşında Alman Faşizmi'nin Katliamlarını yıllardır Nazilere yükleyen anlayış "işte bir suçlu daha" diye naralar atmaya başladı. Nazi olduğunu saklamayan basın patronu, yaşanan katliamlardan sadece Nazilerin değil Faşist Alman Ordusu'nun da o derece sorumlu olduğunu söyledi. Kanıt olarak da Alman Ordusu'nun Sovyet Cephesinde yaptığı toplu sivil katliamlarını gösteren fotoğraflar yayımlandı. Bu örnekte de gösteriyor ki tüm katliamlardan Faşist Alman Ordusu bizzat sorumludur. Naziler Alman Ordusunun Kontrgerillası olarak adlandırılabilir

Bu noktada TC Kontrgerillasının iç çıkar çatışmasından dolayı açığa çıkmış bir avuç tetikcisinin sorumlu tutulması Kapitalist Devlet Aygıtının sorumluluğunun saklanması demektir. Doğudaki iç savaşta ölenlerin üstüne basarak poz veren askerler, Güçlükonakta bir minibüs dolusu insanı katledenler kimin emrinde olan insanlardır? Yoksa JITEM'i kuranlar sıradan başçavuşlar mıydı?

Susurlukla iyice açığa çıkan pisliğin üzerine kim gitmek isterse, devletin üzerine gitmenin gerekliliğini kavramak zorundadır.

KIBRIS'TAN KISA-KISA

RUM ÖĞRENCİLER GRIVAS'IN RESMİNİ İNDİRDİLER

Lefkara köyündeki bir lisede asılı duran Grivas'ın resmini öğretmenlerin desteğiyle Rum lise öğrencileri indirdi. Rum Eğitim Bakanlığının asılması talimatına rağmen indirilen resim olayı Rum tarafında tartışmalara yol açtı. Bakanlığın girişimi ile yeniden asılan resme karşı Rum öğretmenler Birliği olağanüstü toplantıya çağırıldı. Öğretmenler Birliği, olağanüstü toplantıda resmin indirilmesi kararı aldı. Toplandı binası önünde Rum öğrenciler "EOKA-B KATİLLER" diye slogan attılar. Rum zihniyetine karşı etkili bir tokat olan bu tavır kuzeyde sempatiyle karşılandı. Bilindiği gibi "ilhakçı" Ecevit'in resmi de KTÖS Lokalinden tartışmalarla indirilmişti. Bu karara tepki gösterilmesine rağmen karar uygulanmıştı.

FAŞİSTLER'DEN ÖLÜM TEHDİDİ

"Maraş'ın iskana açılması" eyleminin faaliyetlerini organize eden, TC Ülkü Ocakları Başkanı Azmi Karamahmutoğlu yerel basında (Yeni Düzen) yazılan bazı yazılar dolayısıyla basın mensuplarını ölümle tehdit etti. Özellikle "konjektür gereği" son anda eylemin iptal edilmesi de faşistleri sinirlendirmiş olmalı.

Azmi Karamahmutoğlu Yenidüzen'e gönderdiği "tekzip" yazısında Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, Kutlu Adalı'yı örnek göstererek "Siz de onlar gibi mi olmak istiyorsunuz?" dedi. "Ülkücüler bu dansı bilmiyor" yazısına atfen Azmi Karamahmutoğlu, sınır olaylarında öldürülen Rum genci Tasos Isak'a atıfta bulunarak "Tasos Isak tempomuza ayak uyduramayıp dansı yarıda kesti. Pistte yalnız kaldık. Would you like to dance with us?" (Bizimle dans edermisiniz?) diyerek açıkça tüm cinayet ve saldırılardaki rollerini üstlenmiş oldu. İşte faşizmin, faşist zihniyetin gerçek yüzü.

8 MART VE İKİ YÜZLÜLÜK

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü resmi devlet çizgisinin temsilcileri tarafından Kuzey Kıbrıs'ta da "kutlandı." Burjuvazi'nin örgütleri şaşaalı sözlerle "kadının yüceliğinden" dem vurdu. Kadının "değerini" halka anlattı.

"Özgür kadını" savunduğunu iddia eden bu şarlatanlar, gözlerinin önünde kadının bir mal gibi pazarlandığını "görmemektedirler" Bir avuç insanın yaşadığı bir bölgede herkesin gözü önünde kadın pazarlayan onlarca "ticarethanenin" (geceklubü) faaliyet gösterdiği bir dönemde birileri kadın hakkından sözederse ne kadar kaale alınır.

Kadını bir meta gibi alıp satabilen bir sistem ve onun savunucuları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ağızlarına bile alamazlar. 8 Mart polis copuna karşı grev boylarında direnen, hapse atılan kadınlarımızın günüdür. 8 Mart Emekçinin özgürlük mücadelesi günüdür.

ANNOUIL "PIYASA EKONOMİSİ AB'NE GİRİŞ İÇİN ÖNKOŞULDUR"

(KSG-ÖZEL) KTÖS'ün düzenlemiş olduğu AB ve KIBRIS konferansı 22 Mart günü KTÖS lokalinde yapıldı.

Konuşmacı olarak Avrupa Birliği Kıbrıs ELçisi Gilles Annouil'in katıldığı konferansı yaklaşık 50 kişilik bir topluluk ve basın izledi.

Annouil, 1997 yılında Kıbrıs Sorunu'na çözüm bulunacağı yolunda umutlu olduğunu söyleyerek başladı.

Gilles Annouil, Avrupa Birliği'nin kurucu babası sayılan Jean Monnet'in sözleriyle Bir devletler koalisyonu değil, halklar birliği yaratmakta olduklarını iddia etti.

Avrupa Birliği'nin etraftan üye toplamaya uğraşmadığını, fakat ülkelerin Avrupa Birliği'ne kendi istekleriyle başvurduklarını iddia etti.

Kıbrıs'ın AB'a girişi konusunda ise Annouil, bunun Kıbrıs açısından AB'nin tüm prensiplerinin kabulü anlamına geleceğini söyledi.

KKTC ile TC arasındaki ekonomik ilişkilerin herhangi bir sorun yaratmayacağını, çünkü TC'nin de AB ile bu alanda zaten ilişki içinde olduğunu iddia etti. Daha sonra, şu soruları yanıtladı.

Özker Özgür'ün "Özelleştirme AB'ye giriş için bir ön şart mı?" sorusuna Annouil'in yanıtı ilginçti: "Hayır, AB'ne girişte özelleştirme bir ön şart değil, ama LİBERAL EKONOMİ bir ön şarttır. Bazı ülkelerin karma ekonomisi, bazılarının ise piyasa ekonomisiyle AB'de yer almaları mümkün değildir. Bu yüzden AB'ne girişte piyasa ekonomisi bir önkoşuldur."

Muhabirimizin "Kıbrıs'tan bahsederken, bir bütün olarak Kıbrıs adasından, yani İngiliz askeri üslerinin de dahil olduğu bir Kıbrıs'tan mı

bahsediyorsunuz? Kıbrıs'ın AB'ne katılımıyla bu üslerin varlığı konusunda siyasetiniz nedir?" sorusuna, Annouil "AB olarak bizim bu konuda bir politikamız yoktur. Bu konu Kıbrıs'taki tarafların sorunudur" dedi.

"Bildiginiz gibi artan ekonomik kriz dolayısı ile son dönemlerde AB ülkelerinde işsizlik ve yoksulluk artmaktadır. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?" Annouil'in cevabı şöyleydi "Teknolojinin gelişmesine paralel olarak işsizliğin artması doğaldır. Buna karşı birşey yapamayız. Sosyal hizmetleri ve yardımları geliştirmeye çalışıyoruz"

Muhabirimizin sosyal hizmetlerde artışın değil kesintilerin yaşanmakta

olduğunu hatırlatması üzerine Annouil "Doğrudur. Özellikle İngiltere'de bir dizi haklarda kesintiler yaşanmaktadır. Ama yapabileceğimiz birşey yok ki" diye yanıt verdi.

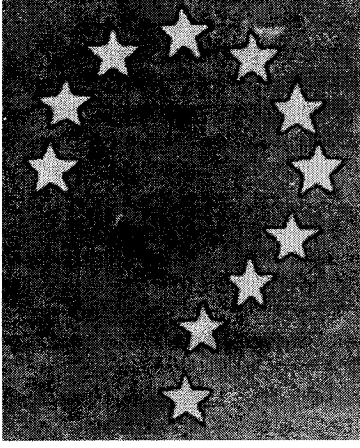
"KIBRIS COĞRAFI AÇIDAN AVRUPA ÜLKESİDİR"

Bir başka soru ise şöyleydi:

"Felsefi açıdan 'birlik' aynı zamanda ayrılık demektir. Birileri bir 'birlik' oluştururken, bu başkaları için 'ayrılık' demektir.

Sizce AB oluşumunda bu 'başkaları' kimlerdir ve Niçin?"

Annouil'in cevabı şöyleydi "Doğrudur 'birlik' başkaları için ayrıktır. Bizim kıstasımız birliğe dahil olacakların her şeyden önce bir Avrupa ülkesi olmalarıdır. Örneğin Fas bir zamanlar birliğe üye olmak için başvurmuştu. Reddettik, çünkü Fas coğrafi açıdan bir Avrupa ülkesi değildir. Kıbrıs'ı kabul ediyoruz, çünkü Kıbrıs coğrafi açıdan bir Avrupa ülkesidir"

OKUYUCU MEKTUBU

Sevgili Dostlar;

Cumartesi analarının, hesap soran haykırıları, Ölüm Orucu direnişimizin kadın şehidi Ayçe İdil Erkmən'in kendini feda bilinci, kavgada özgürleşen kadınların işkence tezgahlarındaki sessiz çığılığı ve kavgada ölümsüzleşenlerin idealleriyle, bütün çalışanlarımızın ve okurlarımızın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyorum.

Dostlukla kalın.

10.3.1997

Sevgili Dostlar;

Modern Dehak'lar bir gün fazla yaşayabilmek için işçi sınıfını ve emekçi halklarımızı her gün daha fazla açlığın pençesine itiyor. Yasaklarla, işkencelerle, kitlesel katliamlarla, ideolojik bombardımanla sindirmeye çalışıyor. 2600 yıl öncesinden her türlü zulme, zorbalığa başkaldırının simgesi olarak tutuşturulan Newroz ateşleri bugün işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın mücadelesiyle harlanıyor. Ve Demirci Kawa bize yürümemiz gereken yolu gösteriyor. O, dağlarda yanan özgürlük ateşlerini birleştirerek ezdi zalim Dehak'ın başını. Biz de hazırlanarak, birleştirip savaştırarak atacağız tarihin çöplüğüne modern Dehak'ları.

Bu yolda atılmış güçlü bir adım olması dileğimizle bütün çalışanlarımızın ve okurlarımızın Newroz bayramını kutluyoruz.

20.3.1997

Hüseyin Yalçınkaya
Kapalı Cezaevi
Sakarya

KIBRIS'IN KUZEYİ TÜRKİYE'NİN DENEME ALANI

12 Eylül Faşist darbesiyle budanan emekçi hakları, yıllarca Türkiye Emekçilerine pahalıya patladı. Sendikalar kapatıldı, kazanılmış haklar geri alındı, emekçiler baskı ve yoksulluk yaşadı.

Son yıllarda toparlanan emekçiler sistemi iyice zorlamaya başladı. Kamuda örgütlü birçok sendika, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonunu kurarak, ekonomik, demokratik, siyasal taleplerle yola çıktı.

İstedikleri grevli, toplu sözleşmeli sendikal hak ve buna bağlı olarak toplu iş sözleşmesidir.

Devlet onlara ne önerdi?

a-Toplu sözleşme değil, toplu görüşme.
b-Enflasyona karşı "koruyucu tedbir" olarak Eşel-Mobil sistemi.

Bizde tam da bu iki "sistem" vardır. Vardır da halimiz nice? Sendikalar işsiz kılınarak güdüklü, emeğin mücadelesi köreltilmiş, sendikal örgütlenme "gereksiz" kılınmış ve Eşel-Mobil kitleler devletin iyanesine terk edilmiştir.

Aslında yukarıda TC Devleti'nin önerdiği iki nokta sömürü sisteminin ayrılmaz iki bacağıdır. Bizdeki sisteme dönelim. Devlet her yıl Kasım-Aralık aylarında bütçesini hazırlar, meclisten geçirir. Kamu Emekçisine yıl içinde bütçeden ne ayırdığını belirler. Sonra da sendikaları Ocak ayı (bazen de Şubat) içerisinde Toplu görüşmeye çağırır. Önerilen artışlar her zaman enflasyonun çok altında olduğu için birçok sendika bu önerilen metne imza atmaz. Fakat birçok sarı sendikanın da imza attığı bu metin tüm kamu emekçilerini bağlar. Toplu sözleşme olmayıp, toplu görüşme olduğu için hiçbir sendikaya üye olmayan çalışanlar da bu haklardan tamına yararlanır. Sendikasızlaşmayı da ciddi şekilde teşvik eder. Sendikaların bu noktada ikinci açmazları ise Devletin bu protokolla çalışanlara 1-2 aylık bir rahatlama getirecek bir formülasyon getirmesidir. Şimdi bunu açalım. Eşel-Mobil'i birlikte ele alalım.

Bizde Eşel-Mobil gereği kamu emekçisinin bordrosunda 3 farklı rakam var

- a-Asli (kök) Maaş.
- b-Net Maaş. (ele geçen maaş)
- c-Brüt Maaş. (vergili maaş) Sadece emeklilikte ikramiyenin hesaplanmasında

bir işe yarar.

Diyelim ki bir kamu emekçisinin net maaşı 40 milyon, asli maaşı 20 milyon, bütüt maaşı da 55 milyon olsun. Devlet Planlama Örgütü çağdışı kalmış kriterlerle her ay, o ayın enflasyonunu ilan eder. Her iki ayda bir de maaşlara "yansır". DİKKAT İŞİN SIRRİ BURDA. Diyelim ki Ocak Ayı enflasyonu yüzde 8, Şubat Ayı enflasyonu yüzde 6 çıktı. Toplam yüzde 14. Yani siz iki ayda devletin resmi rakamlarına göre 40 milyonluk maaşınızdan 5 milyon 600 bin lira kaybettiniz. Yani bu kadar alım gücünüz azaldı. Devlet size asli maaşınız üzerinden bütüt olarak yansıtıyor. Asli maaşınız 20 milyondur. Bunun yüzde 14'ü 2 milyon 800 bin lira eder. Bu paranın da yaklaşık yüzde 35-40'ını vergi olarak keser. Geriye yaklaşık 1 milyon 500 bin lira kalır. Bu para net maaşınıza yansır. AMA!! sizin iki ayda (hem de devletin rakamlarıyla) net kaybınız 5 milyon 600 bin liraydı. İşte işin sırrı burda. Net kaybet, asli maaş üzerinden bütüt al. Devlet yıl boyu bu rakam hokkabazlığı ile emekçileri sefalet iter. Yıl sonu, o yıl içinde biriken toplam enflasyon yüzde 80 olsun. Yukarıda vurgulanan toplu görüşme sistemi içinde devlet, biriken enflasyonun çok az kısmını asli maaşlara ekler (konsolide eder). Geri kalan hayata pahalılığı adı altında hiç bir işe yaramadan kalır. Çalışanı ilgilendiren asli maaşa yüzde 20'lik konsolide yapılırsa, yeni asli maaşınız 5 de 1 artarak 24 milyon olur.

Bir önceki yılda asli maaşınızın size ne getirdiği ortada. Yeni yılda haydi hayırlısı!

Rakamlar yılboyu havada uçurur, gider. Egemenler de ücret ve maaşlara otomatik "refah" getirdiğini söyleyerek emekçilerle dalga geçer.

Bu sistemde DPÖ'nün saptama kriterleri, 2 ayda bir verilen "artışlar", yılsonu dayatılan toplu görüşme yutturmacaları sendikaları ve kitleleri dağıtır. Mücadeleden uzaklaştırır. Bürokrat Sarı Sendikacılığı egemen kılar.

Biz, Kıbrıs Türk Emekçileri olarak bu sistemi yıllardır tanıdık. Sonuçlarını gördük. Tabii ki bu sistemi getirip dayatanlar da sonuçlardan emin. Pilot bölge deneyi "BAŞARILI". Haydi sıra milyonlarca Türkiye Emekçisinde!

İşin doğrusu, Büyük badireler atlatmış Türkiye Emekçi hareketinin bu saldırıyı da yeni mevziler kazanarak gerileteceğine inancımız tamdır.

Değerli Dost Hüseyin Yalçınkaya'ya;
Gazetemize ve ülkemiz sosyalist hareketine gösterdiğiniz ilgi bizlere güç veriyor. Gönderdiğiniz mektupları aldık.

Mektuplarınızda altını çizdiğiniz belli başlı noktalara kısaca değinmek istiyoruz.

a. Öncelikle Arif H. Tahsin gazetemizin çizgisini temsil etmiyor. "Kıbrıs Sorunu" temelinde hedeflenen ittifaklar anlayışı içinde Arif H. Tahsin'i değerlendiriyoruz.

b. İttifakların pratiği içinde anti-empyralist ortak bir tepkinin gerekliliğini vurguluyorsunuz. Katılıyoruz. Fakat bu güne kadar somut tepki konmamasının maddi temellerini gazetemizin çeşitli sayılarında bulabilirsiniz.

Anti-empyralist, Bağımsız, Birleşik Kıbrıs formülasyonunda önerilen ittifaklar anlayışı ile ilgili eleştirileri tüm devrimci kamuoyundan bekliyoruz. Yürek dolusu selamlar.

KIBRISTA SOSYALİST GERÇEK

Not: Yayınorganımıza yapmayı önerdiğiniz katkıları sevinçle karşılıyoruz.

ALMAN MADENCİLER AYAKTA

Mart ayında Almanya son yıllarda yaşanan en kitlesel ve militan işçi eylemlerine sahne oldu. Alman emperyalistlerinin hükümeti, maden işletmelerine yapmakta olduğu yıllık 10 milyar DM'lik subvansiyonu 2005 yılına kadarki süre içerisinde 3.8 milyar DM'a indirme kararı aldı. Bu kararla, toplam 90 bin maden işçisinin, bir o kadar da maden sektörüne bağlı iş kolunda çalışan işçinin olumsuz yönde etkileneceği ve işsiz kalacağı açıklandı. IGBE'nin (Maden İşçileri Sendikası) yaptığı açıklamaya göre 200 bin emekçi bu karardan etkilenecek.

Bu kararı kabul etmeyen Alman maden işçileri Mart ayı ortalarından itibaren eylemlere başladılar. 7 Mart'ta

Saarbrücken'de 30 binin üzerinde maden işçisi büyük bir yürüyüş ile hükümeti protesto etti. Eylemleri gerekçe gösteren başbakan Kohl'ün sendika liderleriyle görüşmeyi reddetmesi üzerine, madenciler eylemlerini Bonn'a taşımaya karar verdiler. Ruhr ve Saarland bölgelerinden onbinlerce madenci Bonn'a akın etti. Hür Demokrat Parti (FDP) binasını bloke eden işçiler kendilerini binanın önüne zincirlediler. Parti binasının önüne kömür döktüler. Bottrop'da da FDP binası önüne 20 ton kömür döktüler. Ana yollar işgal edilerek trafik akışı engellendi.

IGBE hükümetten 6.5 milyar DM subvansiyon ve 45 bin işyerinin korunmasını istiyor. Gösteri ve eylemlerden sonra görüşmeye zorlanan hükümet ise subvansiyon miktarını 5.5 milyar DM'a yükselterek anlaşma sağladı.

Emperyalist sistemin bunalımlarına çıkış yolu arayan emperyalist patronlar, bunalımın yükünü her zamanki gibi işçi ve emekçi kitlelerin sırtına yüklemeye çalışıyorlar. Ancak bu sefer işleri o kadar kolay olmayacaktır. Emperyalist patronlar bunu bildiklerinden madenci grevinde de işçileri provoke etmemek için polis güçlerinin işçilere şiddet uygulamasını ellerinden geldiğince engellemeye çalıştılar ve süratle uzlaşma yoluna gittiler. Ancak madenlerde huzursuzluğun artarak devam etmesi beklenmektedir.

ARNAVUTLUK HALKI İSYANDA

Arnavutluk'ta iki ay kadar önce halkın mevduatlarından oluşturulan "Piramit Sistemi"nin çökmesi üzerine parasını kaybeden halkın başlattığı kitlesel gösteriler, geçtiğimiz haftalarda silahlı isyana dönüştü. 200'den fazla kişinin yaşamını yitirdiği, yüzlerce de yaralandığı çatışmalardan sonra isyancılar Güney Arnavutluk'u kontrolleri altına almayı başardılar. İsyancılar, silahlarını bırakmak için cumhurbaşkanı Sali Berişa'nın istifasını talep ettiler. Ancak S. Berişa'nın başbakanı görevden alıp, yerine Sosyalist Parti'den Başkim Fino'yu ataması üzerine isyan giderek gücünü kaybetti. Silahlı isyanın başlamasından itibaren 12 bin Arnavut İtalya'ya iltica etti. Başbakan B. Fino Avrupalı emperyalistlerle geçtiğimiz hafta görüşerek Arnavutluk'un krizden çıkması için gereken yardımı talep etti. İnsani yardımlar 24 Mart'tan itibaren Arnavutluk'a ulaştırılmaya başlandı.

Emperyalistler tarafından çökertilen sosyalist sistemden sonra, kapitalizmin sahte propagandalarına kapılan Arnavutluk halkı, kısa zamanda zengin olmak amacıyla ellerinde avuçlarında ne varsa hepsini bankerlere kaptırdılar. Sosyalizmin çöküşüne kadar bağımsız ve özgür bir halk olarak yaşam sürdüren Arnavutluk halkını çökertmenin ve köleleştirmenin en kısa yolu, onları ekonomik olarak yıkıma uğratmaktan geçiyordu. ABD emperyalistlerinin ekonomik jandarması IMF'in dayatmaları çerçevesinde, hiçbir ekonomik kurala ve yasaya uymayan "Piramid Sistemi" halkın tüm maddi kazanımlarını ve birikimlerini alıp

götürmüştür. Her şeyini kaybeden Arnavutluk halkı kapitalist sisteme karşı isyan etmiştir. Ancak, maalesef, doğru bir Marxist önderlikten yoksun oldukları için, isyan emperyalist-kapitalist sistemin merkezine yöneltilip, devrimci bir ayaklanmaya dönüştürülemedi, emperyalist ajanlar tarafından çeşitli çıkar guruplarının paylaşım kavgasına dönüşmüştür. Bu da halk güçlerinin bölünüp parçalanmasını getirmiştir. Emperyalistler bu durumu ellerini ovuşturarak izlemektedirler. Başbakan Fino'ya, düzenin sağlanması için ekonomik yardım yapacaklarına dair söz vermişlerdir. Durum, sisteme ciddi bir tehdit oluşturacak veya isyanın komşu Balkan ülkelerine sıçratılması tehlikesini yaratacak olursa askeri müdahaleye de hazırlanmaktadır.

KISA - KISA

DANİMARKALI KADINLAR AB'YE KARŞI

Danimarka'da bu yıl, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği çerçevesinde "AB ve Kadın Emekçiler" konusu ele alındı. Ülkenin çeşitli kentlerinde yapılan toplantılarda AB'nin kadınları köleleştirmek istediği ortaya kondu. Yapılan toplantılarda, ekonomik krizin büyümesi ile artan işsizliğin en çok kadınları vurduğu, kısıtlamalar nedeniyle çocukların kreşlere gidemediği, eğitimde fırsat eşitliğinin olmadığı, eşit işe eşit ücret ödenmediği ve kadın sorunlarının erkeklere karşı mücadele ile değil, AB'ye ve yapılan kısıtlamalara karşı verilecek ortak mücadele ile çözüleceği vurgulandı. Bu arada Kopenhag'da "İranlı Kadınların Hakları İçin Uluslararası Hareket" ve İran Komünist Partisi, İran Büyükelçiliği önünde İran'da uygulanan cinsiyet ayrımcılığına karşı bir protesto gösterisi yaptı.

ALMANYA ESKİ NAZİLERE GAZİ MAAŞI ÖDÜYOR

Almanya'da Nazilerin 1950'den beridir "gazi" maaşı aldıkları ortaya çıkarıldı. Nazi "gazi"ler, dolaylı yollardan savaş gazisi olanlar ve eşleri 1950'de çıkarılan bir yasa ile emeklilik maaşlarına ek bir maaşa hak kazandılar. Bu haktan yalnız Alman Naziler değil, 2. Dünya Savaşı sırasında işgal edilmiş ülkelerdeki SS ve Nazi işbirlikçilerin de yararlandığı açıklandı. Bu da, Alman emperyalistlerinin Nazi geçmişlerinden kopmadıklarını, Nazizmi geçmişle, geleceği ile beslediklerini açıkça göstermektedir.

TÜRKİYE GAZETECİ TUTUKLAMA ŞAMPİYONU

Demokrasi havarisi kesilen fakat dünyada demokrasi ve insan hakları ihlallerinin en çok yaşandığı ülkelerin başında Türkiye Cumhuriyeti Devleti gelmektedir.

Merkezi New York'ta bulunan Gazetecileri Koruma Komitesi, cezaevinde en çok gazeteci bulunduran ülkelerin başında TC'nin geldiğini açıkladı. Türkiye cezaevlerinde 78 gazeteci halen tutuklu ve yükümlü olarak duruyor. Bu şampiyonlukta TC'yi kısa vadede hiç bir ülkenin yetişmesi mümkün görünmüyor. Türkiye'yi 18 Gazeteci ile Etiyopya, 17 Gazeteciyle Çin, 15 gazeteciyle Kuveyt izlemektedir. Görüldüğü gibi TC açık farkla şampiyondur.

Düşünce özgürlüğünün önüne set çekenler, her gün "demokrasi" nutukları atmaktadırlar. Gazeteci Metin Göktepe'yi herkesin gözü önünde katleden devlet güçleri hala elini kolunu sallayıp gezmektedir. Sadece görüşünü açıkladı diye onlarca gazeteci, yazar, bilimadamı hapishane damlarında yatmaktadır.

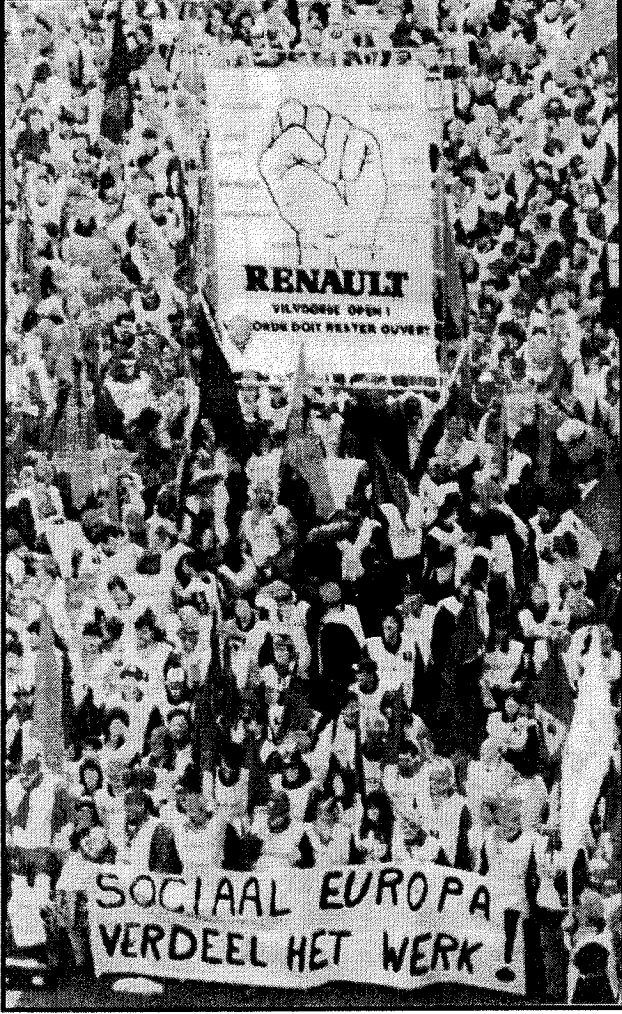
Bu şampiyonluk nereye kadar?

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT
ELEŞTİR
KATKI YAP

RENAULT İŞÇİLERİNİN EYLEMLERİ AVRUPA'YA YAYILIYOR

Fransız otomotiv tekeli Renault'nun Belçika'daki Vilvoorde fabrikalarını kapatma kararı tüm Renault fabrikalarında çalışan işçileri ayaklandırdı. Fransa'da da 2700 işçinin işten atılması üzerine 13 Mart tarihinde 50 bin Renault işçisi bir saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Belçikalı, Fransız, İspanyol ve Portekizli 12 bin işçinin katılımıyla Renault'nun merkezinin bulunduğu Boulogne-Billancourt'da bir gösteri yapıldı. Bu eylem uluslararası işçi sınıfı hareketi içindeki dayanışmayı göstermesi açısından büyük bir öneme sahiptir. Belçika, Fransa, İspanya ve Portekiz işçi sendikalarının oluşturduğu Sendikalar Arası Koordinasyon Komitesi 16 Mart'ta Brüksel'de 100 bin kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirdi. Bu gösteriye Belçikalı, Fransız, İspanyol, Portekizli işçilerin yanı sıra, Lüksemburglu, Hollandalı, Alman, İtalyan, Yunan, Avusturyalı, Macar, Çek, Sloven ve Türk işçi gurupları da katılarak Renault işçilerine destek verdiler. Renault işçilerinin eylemleri tüm fabrikalarda yayılarak devam etmektedir.

Avrupa Birliği emperyalistlerinin, AB politikaları doğrultusunda uyguladıkları ekonomik önlemlerin işçi ve emekçi kesimlere indirdiği darbe her geçen gün biraz daha ağırlaşıyor. AB ülkelerinde işsizlik %10-25 arasında değişiyor ve her geçen gün artıyor. Kitlelerin alım güçleri düşüyor. İşçilerin sosyal ve ekonomik kazanımları kısıtlanıyor. Renault işçilerine Avrupa'nın birçok ülkesinden gelen destek, uluslararası emperyalizm karşı, uluslararası işçi sınıfının mücadele azmini göstermesi açısından önemlidir. Uluslararası işçi sınıfı hareketi doğru önderliğe kavuştuğu takdirde emperyalist sistemi yıkmak için önünde hiçbir engel duramayacaktır.

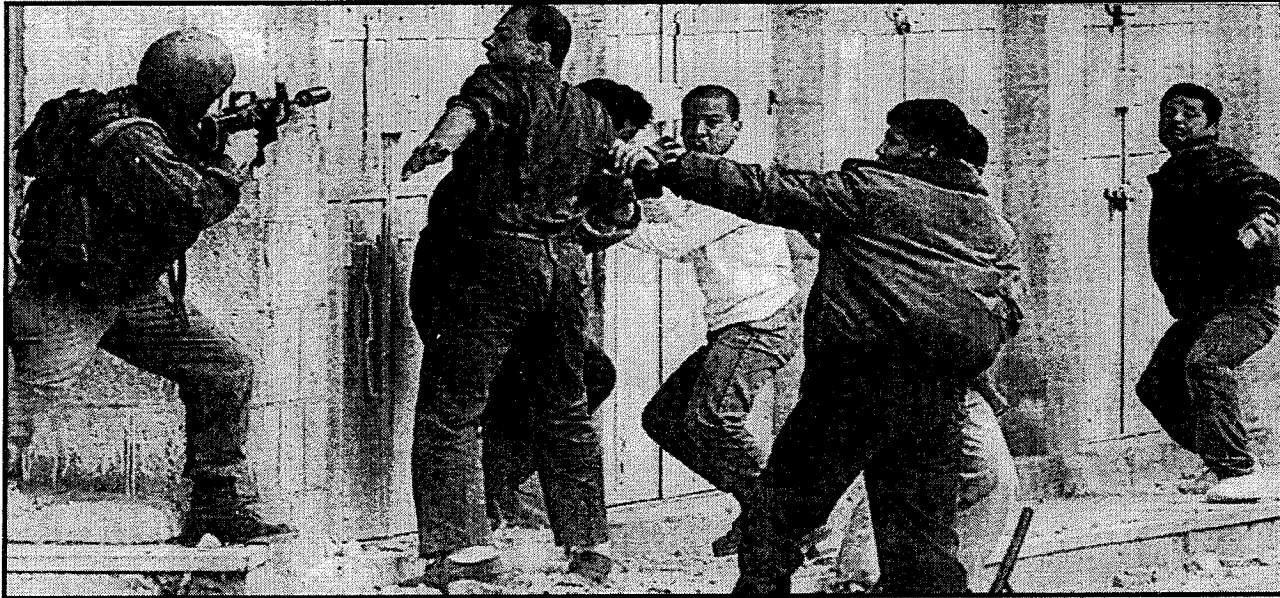
FİLİSTİN'DE KAN DURMUYOR

ABD emperyalistlerinin empoze ettikleri Filistin-İsrail 'barışı' tamamen iflas etti. İsrail'in gerek Filistinlilerin, gerekse uluslararası kamuoyunun tüm karşı çıkmasına rağmen asker ve silah gücü ile Kudüs'te Arapların yaşadığı bölgeye 6500 konutluk yeni bir yerleşim alanı inşa etme girişimi yeni şiddet olaylarına neden oldu. İsrail'in inşaat faaliyetlerini sürdürme ısrarı üzerine, Filistin yönetimi İsrail ile tüm ilişkilerini kestiğini ilan etti ve uluslararası bir konferans çağırıldı. Bunun yanında, İsraili ve Filistinli guruplar dayanışma içinde, İsrail hükümetinin bu girişimlerinin yasa dışı olduğu gerekçesiyle ve durdurulması talebiyle Yüksek Mahkemeye başvurular.

Tüm bu eylem ve girişimlere rağmen İsrail devleti askerlerin koruması altında Cebel Abu Hneim eteklerinde inşaat çalışmalarını sürdürmektedirler. Çalışmalar sürerken Filistinliler bölgede pasif direniş eylemleri gerçekleştiriyor. Şiddet eylemleri ise, bir ürdünlü askerın sınır bölgesinde kız öğrencilere ateş

açıp yedisinin ölümüne neden olması ile başlayıp, 21 Mart 1997 tarihinde, Tel-Aviv kentinde gerçekleştirilen bombalı intihar saldırısı ile doruğa ulaşmıştır. Aralarında bombacının da olduğu dört kişi yaşamını yitirirken elliye yakın kişi de yaralandı. Olayı Hamas üstlendi. Batı Şeria'da ise çeşitli kentlerde Filistinliler ile İsrail askerleri arasında çatışmalar yer aldı. Askerlere taş ve molotof kokteylleri ile saldıran eylemcilere İsraili askerler gaz bombaları ve plastik mermiler ile karşılık verdi. Olaylarda otuzun üzerinde kişi yaralandı.

Filistin-İsrail 'barışı' emperyalist 'barış'ın ne anlama geldiğini ortaya koyuyor. ABD emperyalizmi bizzat kendinin düzenlediği sözde 'barış' antlaşmasına uymayan İsrail'i kınamak yerine tam tersine, kendi işlerine de geldiği için desteklemeye devam ediyor. Her zamanki gibi de Filistinli ve İsraili emekçilerin kanları dökülmeye devam ediyor. Filistin'de gerçek barış ancak emperyalizmin bölgeden kesin kovulması ile mümkün olacaktır.

UKRAYNA HALKI KAPİTALİZME DİRENİYOR

Sosyalizmi tanımış eski Sovyet Halkları kapitalizmin azgın saldırısına karşı direniyorlar. Ukrayna'da binlerce işçi, öğrenci, emekli hükümetin ekonomik programını ve NATO'yu protesto etmek için Kiev'de büyük bir gösteri yaptı. Gösteride kızıl bayraklar ve Lenin posterleri taşındı.

Kiev dışında Odessa, Simferpol gibi şehirlerde de binlerce emekçi gösteri yaparak "İktidar Komünistlere, Kutschma. Bizi NATO ile korkutma, Rus kardeşlerimizle birleşmek istiyoruz" diye sloganlar

attılar. Donetsk'te 7 bin maden işçisi 1 Mayıs İşçi Bayramının onaylanmaması durumunda greve gideceklerini açıkladılar.

Sovyet Devletini içerden kemiren hain burjuvazi ve sözcüleri, Sovyetlerin eski topraklarına sülük gibi yapışan emperyalistler erken rehavete kapıldılar. "Yıktık" dedikleri Sosyalizmin ayak sesleri, kapitalizmin vahşi ormanında sesini yükselterek geliyor. İşçi Sınıfının örgütsel yapısı bugün için burjuvaziyi "sevindirebilir." Ama eski Sovyet Proletaryası ve Dünya Halkları bunu başaracak deneyime ve güce sahiptir.

HELSİNKİ'DE ABD-RUSYA DORUĞU

22 Mart 1997 tarihinde ABD başkanı Bill Clinton ve Rusya başkanı Boris Yeltsin Helsinki'de, Avrupa'nın siyasi geleceği, dünyanın nükleer, kimyasal ve konvansiyonel silah dengeleri, Rusya'nın ekonomik reformları ve NATO'nun doğu Avrupa ülkelerine genişlemesi konularında ortak kararlar alınan bir doruk toplantısında biraraya geldiler.

Bu doruk toplantısı, içerdiği konular açısından, görüntüde, dünyanın yeniden paylaşımını çağırıyor olsa da, gerçekte, Rusya'nın tam tekmil ABD emperyalistlerine teslimiyetinden başka birşey ifade etmemektedir. Rusya, NATO'nun doğuya doğru genişlemesine şiddetle karşı çıkmıştı. Bu karşı çıkışın tamamen bir pazarlık konusu olduğu biliniyordu. Toplantıda NATO'nun doğuya genişlemesi ve Rusya ile "işbirliği" yapması konusunda anlaşmaya varıldı. Buna karşılık ABD emperyalistleri de Rusya'da ekonomik reformların yerleşmesi için "ekonomik yardım" yapmayı ve Rusya'yı G-7 diye bilinen "zenginler kulübü"ne 8. üye olarak almayı kabul etti. Bu arada da Rusya Duması muhtemelen nükleer silahları sınırlandırma anlaşması SALT II'yi onaylayacak.

Görüldüğü gibi Yeni Dünya Düzeni'nde taşlar yavaş yavaş yerlerine oturtulmaya çalışılıyor. Yani "Pax-Americana" gerçekleştiriliyor.

MUHAREBE OLARAK GREV
A. S. LOSOVSKY**SENDİKALAR ÜZERİNE -3-****XII. Sendikal hareketin bölünmüş olduğu
ülkelerde grev mücadeleleri**

Sendikal hareketin bölünmüş olduğu ülkelerdeki (Fransa, Çekoslovakya, Romanya, Yunanistan, Japonya vb.) devrimci birlikler gerçi ekonomik mücadelelerde uluslararası politik ve taktik deneyimleri uyguluyorlar ama, özellikle bir kitle hareketi anında acil olarak ortaya çıkan bir dizi özel görevlere sahiptirler. Almanya ve İngiltere gibi ülkelerde kitlelere önderlik etme mücadelesi sendikaların resmi organı ile muhalefet arasında geçerken, sendikal hareketin bölünmüş olduğu ülkelerde kitleleri etkileme ve harekete önderlik etme mücadelesi iki örgüt arasında geçmektedir. Böyle bir durumda devrimci birliklerin en önemli görevlerinden biri, örgütsüzler arasından reformist birliklerin zararına yeni üyeler kazanarak devrimci birliklerin çerçevesini genişletme yoluyla, her iktisadi mücadeleyi kendi pozisyonlarını güçlendirmek için kullanmaktır. Mücadele sırasında ve hemen sonrasında, reformist birliklerin bütün üyelerini ya da ezici çoğunluğunu devrimci birliklerin safına kazanma yoluyla paralel reformist örgütleri tasfiye etmek için herşey yapılmalıdır. Bu konuda Bordeaux'daki liman işçileri grevi sırasında yapılan, üyeleri birleşik sendikaya geçtiği için reformist birliğin tamamiyle unufak edildiği deneme, ciddi bir incelemeye ve örnek alınmaya layıktır.

Grev sırasında ve hemen sonrasında üyelerinin yalnızca bir kesiminin tarafımıza kazanıldığı hallerdeki reformist birliklere gelince, bunların üyelerinin çoğunluğunu kazanmak ve böylece bu reformist örgütlerin parçalanmasının önkoşullarını oluşturmak amacıyla, bu birlikler içindeki örgütsel ve politik etkinin pekiştirilmesi için önlemler alınmalıdır.

Öte yandan, iki paralel örgütün varlığı, devrimci birliklerden, kitlelerin ruh halini özellikle çok iyi bilmeyi ve üyeleri üzerindeki nüfuzlarını kaybetmemek için mücadele etmeye hazırmiş gibi ikiyüzlüce davranan reformist önderlerin demagojisine karşı mücadele etmeyi talep eder. Bu ülkelerde Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının inisiyatifi ellerinden kaçırmaları, reformist önderlerin sol gevezeliklerine kanmaları ve reformistlerin burjuvaziye karşı mücadele etme isteğinde ve yeteneğinde olduklarına inanmaları son derece tehlikelidir. Bu, devrimci sendika hareketini harap etmenin en emin yolu olur. Reformist merkeze mensup bir yerel birlik gerçekten de işverenlere karşı bir mücadele yürütüyorsa, bu durumda onunla bir birleşik cephe kurmak elbette devrimci birliğin görevidir; ama, özellikle de mücadelenin tayin edici anlarındaki olası teslimiyetçilik ruh haline karşı önlemler alınmalıdır. Devrimci birlik, hem çeşitli birliklerde örgütlü olanlar, hem de özellikle örgütsüzler de dahil olmak üzere, tüm işçi kitlelerini peşinden sürüklemeli ve işçi kitlelerinin çıkarlarını tutarlı bir şekilde yalnızca devrimci birliğin savunduğunu pratiğiyle kanıtlamalıdır. Bundan dolayı, devrimci örgütün seçilmiş grev komitelerine dayanması ve onlarla en yakın ortak çalışmayı gerçekleştirmesi zorunludur. Yalnızca, ekonomik mücadelelerin yönetiminde doğru bir politika, devrimci birliklerin kitleler nezdinde otoritesini artırabilir, onları politik ve örgütsel olarak pekiştirebilir ve işçi sınıfının çoğunluğunu kucaklayan örgütlere dönüştürebilir.

**XIII. Faşizmin ve beyaz terörün hüküm
sürdüğü ülkelerdeki grev mücadeleleri**

Faşizmin ve beyaz terörün hüküm sürdüğü ülkelerde şu anda grevler büyük çoğunlukla kendiliğinden çıkıyorlar. Bu, bu ülkelerdeki Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının, grevin başlangıcı, grev mücadelelerinin talepleri ve sonucu üzerinde bir etkiye sahip olabilmek için tüm baskılara rağmen işletmelere girmeyi başaramadıkları anlamına geliyor. Buradan, ekonomik ve politik çıkışlar ancak işletmelerden yapılabileceğinden, doğrudan işletmede çalışma yürütmenin bu tip ülkeler için özellikle önemli olduğu sonucu çıkar. Salt ekonomik taleplerin öne sürülmesinin bile ağır suç olarak görüldüğü ülkelerde görev buna rağmen, ekonomik talepler paketinin hazırlanmasına

mümkün olduğunca büyük işçi kitlelerini çekmektedir. Taleplerin hazırlanması fabrika bölümlerinde, taleplerin ilgililere sunulması da 100 ile 200 kişilik bir delegasyonla olmalıdır. Bu asla, bütün ülkeler için geçerli zorunlu bir kural olarak kavranmamalıdır. Beyaz terörün ve faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde, tek tek her ülkenin koşullarına göre gerekli düzeltmeler yapılmalı ve her halükarda, seçilmiş delegasyonların bileşimi, tüm aktif sendika kadrosunu baskılara ve teröre maruz bırakmayacak şekilde saptanmalıdır. İşçilerin çıkarlarını doğrudan ilgilendiren her, hatta en küçük sorunda bile, delegasyon seçimi yapılabilir ve yapılmalıdır. Bu ülkelerde yetenekli bir grev yönetimi seçmek özellikle önemlidir. Grev yönetimi seçimleri yapıldığında, olası koşullar ve baskılar gözönünde bulundurulmalı, grev yönetimindeki kişilerin tutuklanması ya da takibata uğraması durumlarında grev yönetimini devam ettirmek üzere grev yönetimindeki çok sayıda kişi arasından küçük bir yönetici grup ayrılmalıdır. Bu ülkelerde haber alma ve bağlantı çok büyük öneme sahiptir, ama bunun için illegal bir aygıt gereksinim vardır. Grevcilerin faşist çetelere karşı doğrudan korunması bu ülkelerde büyük öneme sahiptir ve bu amaçla özel öz koruma örgütleri örgütlenmelidir. Bu ülkelerde esas olan, her grev sırasında açık hareket etmeye inatla çabalamak ve en küçük fırsatı bile yeraltı barınağından dışarıya çıkmak için kullanmaktır.

Faşist diktatörlük altındaki bütün ülkelerde sendikal hareketin hızla faşistleşmesi karşısında, her iktisadi mücadele devrimci sendika hareketinin ve kitlelerin önüne, sendika hareketi içinde faşizmin ajanlarına karşı gittikçe daha keskinleşen bir mücadele yürütme, tüm faşist sendika sistemine karşı devrimci sendikal örgütleri koyma zorunluluğunu dayatıyor. O halde görev, her yerde proletaryanın sınıf sendikalarının açık varlığı için, hükümetin ve sendika hareketi içindeki ajanlarının terörüne, faşist diktatörlüğe karşı mücadele ile en sıkı bağ içinde, Polonya ve Macaristan'da devrimci sendikaların yaratılması, Bulgaristan ve Romanya'da bunların güçlendirilmesi ve kitlesele örgütler haline getirilmesi, İtalya'da ve Yugoslavya'da işçilerin illegal devrimci sendikalarda örgütlenmesidir.

**XIV. Grev mücadelelerini politize
etmenin yöntemleri**

Sermayenin yoğunlaşması ve burjuvazi ve reformistlerin zorunlu arabuluculuğu grev mücadelesinin yerine geçirme eğilimleri koşullarında, her grev politik bir karakter kazanmaktadır. Bu ama henüz, vukubulmakta olan iktisadi mücadelelerin politik, yani sınıfsal önemini tüm işçilerin kavradığı anlamına gelmez. Bu koşullarda, günlük mücadeleler temelinde kitlelere politikayı öğretmek Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşlarının görevidir. Yani, ileriye sürülen taleplerden yola çıkarak ve onları asla gözden yitirmeksizin, mücadelenin her verili aşamasında, mücadeleyi bir üst aşamaya çıkaran sloganlar atılmalıdır. Grevleri politik grevler haline getirmek demek, salt politikadan sözetmek değil, bilakis dolaysız talepleri daha genel nitelikteki taleplerle bağıntılı hale getirmek demektir. Örneğin, işçiler grevlerin çoğunda bizzat kendi deneylerinde grevleri bastırın grev kırıcıların resmi

makamlar tarafından korunmasını yaşıyorlar, zorunlu arabuluculuk kurumunu yakından tanıyorlar vs. Dolayısıyla, bu sorunların her grevde mücadele sorunları haline gelmesi gerektiği açıktır. Esas mesele, her işçinin, devletin işverenleri işçilere karşı koruduğunu, "sınıflar üstünde duran" adli mekanizma, basın, kilise vs. nin işverenlerin hizmetinde olduğunu ve nispeten büyük her iktisadi çatışmanın sınıfa karşı sınıf mücadelesi sorununu ortaya attığını mücadele deneyimlerinden öğrenmesidir. Birçok sloganın hep birden ortaya atılmamasını ve ekonomik çatışmanın süreci ve ona eşlik eden koşullarla sıkı bağı olan politik sloganların en çok yararı getirdiğini gözönünde bulundurmamak önemlidir.

Böyle yapıldığında, proletaryanın sözkonusu kitle eylemleriyle bağıntılı olan politik mücadele sloganları (talepleri), bütünlükleri içinde, tüm yönelimlerden -partizizler de dahil- işçilerin üzerinde birleştikleri birleşik politik platformu oluşturabilirler.

Grev sırasında kitlelerin canlanmasından, Sovyetler Birliğine yönelik savaş hazırlıklarına karşı kampanyanın güçlendirilmesi için yararlanılmalıdır. Her işçi, proleter devlete karşı savaş hazırlıkları ile, kapitalistlerin kapitalist istikrar adına işçileri ezdiği bütün sömürü, baskı ve terör araçlarının güçlendirilmesi arasındaki bağı kavramalıdır.

Devrimci sendika hareketi grev sırasında dikkatleri özellikle savaş araçları üretmede en fazla uzmanlaşmış olan işletmelerdeki kitlelerin seferber edilmesine ve demiryolcularına yönelir. Bunlar arasında, savaş sırasında genel grev, kitle grevi ve taşımanın durdurulması sloganları güncelleştirilmelidir. Emperyalist savaşa karşı mücadele ile bağ içinde, işletmelerdeki askerileştirmenin ve askeri örgütlerin tüm biçimlerine karşı mücadele edilmelidir.

XV. Tüm ülkedeki sendikal muhalefetin seferber edilmesinin biçimleri ve yöntemleri

Almanya, Fransa, Polonya'daki son grevlerin deneyimleri, grev dönemlerinde yerel örgütlerin tüm partiden, devrimci sendika merkezinden ve sendika muhalefetinden yeterli yardım ve destek görmediklerini göstermiştir. Oysa devrimci birlikler ve sendika muhalefeti tarafından aktif bir şekilde ciddi bir iktisadi mücadelenin yürütülmesi, ancak elimizdeki bütün güçleri seferber etmeyi başardığımızda mümkündür. Bundan dolayı, devrimci birliklerin ve muhalefetin en önemli görevi şunlardan oluşmaktadır:

1. Herhangi bir sanayi dalında bir çatışma olgunlaşır olgunlaşmaz, en iyi güçleri mücadele alanına doğru yöneltmek gerekir.

2. Tüm ajitasyon ve propaganda, çatışmanın önemine ve anlamına göre ayarlanmalıdır.

3. Basında mücadelelere layık oldukları yer verilmeli, greve katılanlar bizzat çatışmaya çekilmelidir.

4. Devrimci birliklerin ve sendika muhalefetinin tüm çalışması grevin hizmetine sokulmalıdır. Yürütülmekte olan tüm çalışma, grev mücadelesini mümkün olduğunca verimli destekleyecek şekilde biçimlendirilmelidir.

5. Kendisine belirli bir işkolu verilen her yoldaşın faaliyeti sıkı bir şekilde denetlenmelidir.

6. Grev dönemlerinde, sözkonusu sanayi dalının kadın ve erkek işçilerinin, genç işçilerinin yönetici çalışmaya çekilmesine özellikle dikkat gösterilmelidir. Burada muazzam bir çalışma yürütecek yüzlerce, binlerce insan bulunabilir.

7. Mücadeleyi yöneten organla devrimci sendika hareketinin merkezi yönetimi arasında canlı bir bağ kurulmalıdır.

8. Bütün güçleri mücadeleyi desteklemeye seferber edebilmek için, çatışmayı doğrudan yöneten sendikacılar durumu olduğu gibi, olduğundan güzel göstermeksizin, merkezi kurulların önünde aydınlatmalıdır.

XVI. Kadın işçiler ve işçi eşi kadınlar arasında faaliyet

Sanayinin rasyonalizasyonu ve kadın çalışmasının artması karşısında, kadın işçilerin greve katılmaya yaklaştırılmaları özel bir önem kazanmaktadır. Deneyimler, kadın işçilerin ve işçi eşi kadınların grev ve lokavtlarda büyük bir rol oynadığını öğretiyor. Bundan dolayı şunlar zorunludur:

1. Daha ön çalışmalar sırasında, kadın işçilerin örgütlenmesine ve kadın işçilerin çıkarlarını ilgilendiren özel taleplerin genel talepler içine alınmasına özellikle dikkat göstermek gerekir.

2. Grev sırasında, kadın işçiler ve işçi eşi kadınlar aktif çalışmaya çekilmeli ve bunlara ajitasyon, örgütlenme, yardım vb. alanlarında çeşitli işlevlerin yerine getirilmesi görevi verilmeli, aynı amaçlarla işçi eşi kadınlardan özel komisyonlar oluşturulmalıdır.

3. İşçi eşi kadınlar arasında çalışma yürütmek üzere kadın işçilerden oluşan özel seyyar birlikler oluşturulmalıdır.

4. Lokavt komisyonlarının ya da grev komitelerinin seçiminde, önemli bir yüzdenin kadın işçilerden

seçilmesine özen gösterilmelidir; kadın çalışmasının ağır bastığı işletmelerde, grev yönetiminin çoğunluğu da kadın işçilerden oluşmalıdır.

5. Diğer bölgelerle ve sanayi dallarıyla bağlantıyı ayakta tutan delegasyonlarda mutlaka kadınlar da temsil edilmelidir.

6. Bir grev ya da lokavtın önemli sayıda kadın işçinin çıkarını ilgilendirdiği durumlarda, kadın işçilerin örgütlü bir şekilde hazırlanması, kadın işçilerin genel taleplerinin hazırlanması, grev yönetimine en aktif kadın işçilerin aday olarak gösterilmesi amacıyla özel kadın işçi konferansları çağrılmalıdır. Bu ama asla, kadın işçilerin erkek iş arkadaşlarıyla birlikte ortak konferanslara katılmalarını dışlamamalıdır.

7. Bir çatışmanın tasfiye edilmesinde reformistlerin anlaşmaları çoğu durumda proletaryanın en zayıf kesimlerinin (kadın işçilerin ve gençlerin) göz ardı edilerek yapıldığından, çatışmanın bitiminde bu işçi kategorilerinin çıkarlarının korunmasına özellikle özen gösterilmelidir.

XVII. İşçi gençliğin aktif mücadele saflarına çekilmesinin biçimleri ve yöntemleri

Ekonomik çatışmalar döneminde gençliğin çıkarlarının korunmasına ve gençliğin aktif mücadeleye çekilmesine özel dikkat sarfedilmelidir. Taleplerin hazırlanmasında, gençliğin çalışmasına ilişkin özel noktalar kabul edilmeli ve mücadele organlarına seçimlerde gençlik de yetişkin işçiler gibi gözönünde bulundurulmalıdır. Grev gözçülüğünde, ilişkilerin sağlanmasında, yönetici organların aldığı kararların uygulanmasının denetiminde, grev komitesinin yazılarının dağıtılmasında vb. gençlik çok önemli bir rol oynayabilir. Gençliği, önem vermeye gerek olmayan bir kategori olarak kavrayan sosyal-demokrat geleneğe karşı kararlı bir mücadele ilan edilmelidir. Kızıl Sendikalar Enternasyonalı yandaşları, tüm hareketin aktifleştirilmesinin önemli ölçüde, genç işçilerin hangi ölçüde mücadeleye katılmaya yaklaştırıldığına bağlı olduğunu gözönünde bulundurmalıdır.

Genç işçileri ve çırakları sağlam bir şekilde grev cephesine yerleştirebilmek için gençler arasında özel çalışma yapmak amacıyla gençlik komisyonları kurulması, grev yönetimlerine tavsiye olunur.

XVIII. Desteğin örgütlenmesi

Bir grev sırasında destek sorunu çok büyük bir rol oynar. Reformist birlikler hareketi sabote edip, grevcilere destek vermemek için, başlayan bir grevi sık sık "korsan" grev ilan ettiklerinden; örgütsüzler reformistler tarafından horlandıklarından, dışlandıklarından ve hiçbir yardım görmediklerinden, sendikal muhalefetin ve grev yönetiminin görevi, grevci ya da lokavta uğrayan işçilere yardım etmek için mümkün olduğunca çok kaynak toplamaktır. Bu amaçla şunlar gereklidir:

1. Birlikten, her grevciye ve lokavta maruz kalan her kişiye yardım ödemesini talep etmek.

2. Birlikten, örgütsüzlerin desteklenmesi için belli bir miktarı ayırmasını talep etmek.

3. Hem örgütlüleri hem de örgütsüzleri desteklemek için tüm ülkedeki işçiler arasında özel bağış toplamak.

4. Ekonomik mücadeleler sırasında yardım örgütü olarak işlev gören Uluslararası İşçi Yardımı'nı bu çalışmaya çekmek, Bağımsız devrimci sendikal hareketi olan ülkelerde grevcilerin desteklenmesi, devrimci birliklerin görevidir. Bu görevin yerine getirilmesine, Uluslararası İşçi Yardımı'nın yerel örgütleri de çekilmelidir.

5. İktisadi çatışmalar döneminde kooperatiflerden yararlanmaya özel dikkat gösterilmelidir; bunun için ama, lokavtın ya da grevin kendilerini ilgilendirmediğini söyleyen kooperatif bürokratlarının direnişi kırılmak zorundadır.

6. Belediyelerde ve eyalet parlamentolarında, mücadeleye (lokavt ya da greve) katılan işçilerin ve mensuplarının desteklenmesi talebi öne sürülmelidir. Bu talepler, mücadele edenlerin heyetleri ve gösterileriyle etkili bir şekilde desteklenmelidir.

XIX. Haber alma ve bağlantılar

Bir grev ya da bir lokavt sırasında en önemli görevlerden biri, seçilmiş organlar ile mücadeleye katılanların hepsi arasındaki bağlantıyı sağlamak ve tüm kitleyi mücadeleye ilgili olaylar hakkında sürekli bilgilendirmektir.

Bunun için şunlar gereklidir:

1. Grev komitelerinin düzenli olarak toplantıya çağrılması ve mücadeleye katılanlara oturumlar hakkında düzenli bir şekilde rapor sunulması.

2. Mücadelenin gidişatı ve tüm önemli olaylar üzerine basında hızla ve sürekli haber verilmesi.

3. Grev yönetimi tarafından, sınıf mücadelesinin birleşik platformu temelinde özel gazetelerin ve bültenlerin çıkarılması. Bu organlar, mücadelenin gidişatı, mücadele yönetimlerinin faaliyetleri, destek önlemlerinin uygulanması vs. konusunda düzenli olarak haber vermelidir.

4. Burjuva ve reformist basının mücadeleler hakkında yazdığı herşey özenle izlenmeli, işçi basınında ve grev yönetiminin bülteninde bunlara gereken yanıt verilmelidir.

5. Haber alma ve bağlantı gereksinimleri için işçi spor derneklerinden (bisikletçi dernekleri vb.) yararlanılmalıdır. Grev dönemlerindeki spor karşılaşmaları, çeşitli işletmelerin ve çeşitli bölgelerin mücadele edenleri arasında ilişki kurmak ve sürdürmek için kullanılmalıdır.

XX. Diğer ülkelerdeki kardeş örgütlerle bağlar

Kuzey Fransa, Mönchen-Gladbach ve Lodz'daki tekstil işçilerinin büyük mücadeleleri hemen hemen aynı zamana rastlamasına rağmen, grevciler arasında hiçbir bağ yoktu. Ama grev sırasında böyle bir bağın büyük önemi olurdu. Bu nedenle, gelecekte şunlar yapılmalıdır:

1. Özel delegasyonlar seçilerek, diğer bölgelerin ve sanayi dallarının işçileriyle bağların sağlanması.

2. Büyükçe çatışmaların olması halinde, grev yönetimlerinin diğer ülkelerin işçilerine başvurması istenilir birşeydir.

3. Grevin gidişatı ve mücadele yöntemleri hakkında uluslararası basına sürekli ve yeterli bilgi göndermek ve orada yayınlamak.

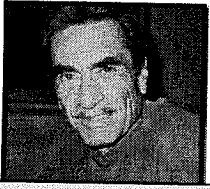
4. Cereyan eden mücadelelerin tüm ayrıntılarından Komintern'i ve Kızıl Sendikalar Enternasyonalini sistemli bir şekilde haberdar etmek.

5. Cereyan eden mücadeleler karşısındaki vurdumduymazlıkları ve düşmanlıkları dolayısıyla reformist birlikleri ve Enternasyonalleri sürekli teşhir etmek.

Sonsöz

Reformist sendikalarda çalışma sorunu, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi IX. Plenumunun, Kızıl Sendikalar Enternasyonalı IV. Kongresinin ve Komintern VI. Kongresinin kararları gereğince yürürlükte kalmaktadır. İktisadi mücadeleler sorunu, bütün Komintern partilerinin, devrimci sendikaların ve Devrimci Sendika Muhalefetinin özel dikkatini üzerine çektiğinden, Komünist Enternasyonal ve Kızıl Sendikalar Enternasyonalı bütün iktisadi mücadeleleri özellikle dikkatli bir şekilde izleyecek, her ülkede bu alanda meydana gelen şeylere zamanında tavır takınacak ve gerek mücadelenin hazırladığı gerekse de yürütülmesi sırasında gücü oranında yardım edecektir. Yalnızca, Komintern, Kızıl Sendikalar Enternasyonalı ve bunların ülke seksiyonlarının böyle bir ortak çalışması ile, iktisadi çatışmalardan uluslararası işçi hareketi için en büyük yararı sağlamak ve kitlelere önderliği uluslararası reformizmin elinden almak mümkündür.

BİTTİ

**OLAYLAR
VE
GERÇEKLER...**

ARIF H. TAHSİN

YAK GİTSİN, DERT BITSİN

Denktaş Bey, ölümlerinin kemiklerini "Rum İşgal Bölgesi"nden alıp "Özgür Türk Bölgesi"ne getirip aile mezarlığına gömdü ya, bozgunculara iş çıktı gene.

"Ya şehitlerimizin kemikleri, ya bizim anamız, ya bilmem ne" diye diye keyif çatıyorlar.

Napsın be bu adam daha size da yaransın? Canlılarının hepsini taşıdı bu tarafa. Ev verdi, eşya verdi, mal verdi, mülk verdi hepinize, bir de cebinize para koydu.

"gak" dediniz et, "guk" dediniz şarap verdi ağzınıza.

Bir eksiginiz mi oldu Urum'dan?

Oysa artılarınız çok...

İşçilik yapıp da yorulmayasınız diye size Türkiye'den işçiler getirdi. Bu daracık yerde sıkılanlarınıza Londra'nın, Kanada'nın, Avusturalya'nın, Amerika'nın yollarını açtı.

Daha ne yapsındı be gavole size?

Çiftçilik zor dediniz, Türkiye'den çiftçi getirdi size...

Esnaflık zor dediniz, esnaf getirdi Türkiye'den size...

Tüccarlık zor dediniz, tüccar da getirdi size.

Bankacılık, otelcilik, şu-bu dediniz, onları da attı Türkiye'den gelenlerin sırtına.

Daha napsın be gavole da yaransın size bu adam?

Aha şimdi size yatırımcı da getiriyor.

Ve, Allahın izniyle, beş-on seneye varmaz, hepinizi bu memleketten gönderip rahat ettirecektir.

Hepinizi bu Ada'dan selamete çıkardıktan sonra, içerisine düşeceği yalnızlığı düşündünüz mü hiç?

Kendisinin hiçbir koşulda bu ülkeyi terketmeyeceğini düşünerek bir kere daha bakın olaya.

Ortada bir da eşitlik-meşitlik lafları dolaştırılıyor.

Ne alakası var efendim bu işin eşitlik ile?

Hem biri dedi saa getirme sen ölümlerinin kemiklerini "özgür taraf"a...

Aç bir telefon Kliridis'e, yolla Ahmet Gürses'i, iki taykacıkta alsın seninkileri da söyleneceğine oracıkda...

Ama bu, bir ruh hali meselesidir. İnsanın içdünyası meselesidir...

Her neyse...

Denktaş Bey'in ailesine, ölüsüne-canlığına bağlılığı yeni bir mesele değildir.

Ama, nerden bilsin genç kuşaklar bu bağlılığı?

Bozguncuların yararlandığı nokta işte bu noktadır.

Denktaş'a karşı aile sevgisi aslında ilk kez kullanılmaya kalkışılmıyor bu ülkede...

Bilmeyenler için, unutanlar için, anlatalım.

Bundan 33 yıl önceydi. Rumlar AKRİTAS PLANI uyarınca Kıbrıslı Türkler'e ilk saldırıyı gerçekleştirmişler ve, bizimkilerin dediklerine hiç kulak asmayın, hedeflerine iki günde ulaşmışlardı.

Belki "konumuzun dışındadır" diyeceksiniz ama, sözü açılmışken bir yanlış düzeltmenin yararı vardır.

Neydi Makarios'un 21 Aralık 1963'den önce istediği?

Makarios, kendince, Kıbrıs Cumhuriyeti'nde işlerin yürütülmesinde engel teşkil ettiği iddiasında olduğu Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası'nın 13 maddesini değiştirmek istediğini Türk tarafına 30 Kasım 1963'te resmen bildirmişti.

Bu durum karşısında Dr. Küçük, Ankara Hükümeti'nden şöyle bir istekte bulunur:

Silahlı müdahaleye hazır değilseniz, bırakın da Makarios'un taleplerini görüşelim. Zaman kazanalım. Aksi halde bize saldıracaklar.

Türkiye'nin yanıtını, Kıbrıslı Türkler, Ankara Radyosu'ndan öğrendiler. Dr. Küçük da öyle.

23 Aralık 1963'de Lefkoşa'da başlayan silahlı çatışmalar 25 Aralık 1963'de sona erdiğinde, artık 13 madde tartışması kökünden halledilmişti.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin idaresinde artık, Kıbrıslı Türklerin söz hakları ortadan kalkmıştı.

Hem öyle bir kalkmıştı ki, 20 Temmuz 1974'de Kıbrıs'a çıkan Türk Silahlı Kuvvetleri bile, bu durumu değiştiremeyecekti.

Bir de şu unutulmamalıdır: Makarios 25 Aralık 1963'de yaratmış olduğu bu fiili durumu, 4 Mart 1964 günü, Türkiye Hükümeti'nin de onayı ile, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararı olarak da çıkarmayı başarmıştı.

Evet, 33 yıl önceydi. İlk saldırıdan sonra bir yerlerde görüşmeler olacaktı. Ve, tabii ki, bu görüşme de Denktaş'sız olamazdı her görüşme gibi.

Bayrak Radyosu o zaman daha yeni yayına başlamıştı. O nedenle her yana sesini duyuramazdı. Basın da yetişemezdi her yana.

Girne Boğazı'ndaydık o günler arkadaşlarla.

Bir gün bir huzursuzluk farkettim mücahit arkadaşlarda. Sorunca şu yanıtı aldım:

Bu nasıl iş Hoca? Bizim çocuklarımızın canı can değil mi?

Denktaş Bey çoluğunu çocuğunu alıp Türkiye'ye gitmiş.

(Devamı sayfa 12'de)

**MARKSİST
KAVRAM
DAĞARCIĞI**

3. TOPLAM YA DA GENİŞLEMİŞ DEĞER-BİÇİMİNİN EKSİKLİKLERİ

a değer nispi ifadesi, onu temsil eden dizinin sonsuz olması nedeniyle noksandır. b birbirinden farklı ve bağımsız değer ifadelerinin oluşturdukları alacalı-bulacalı bir mozaik görünümündedir.

c her metanın nispi değeri, sırayla bu genişlemiş biçim içinde ifade edilirse -ki böyle olması gerekir-, bunların herbiri için birbirinden farklı bir nispi değer elde ettiğimiz gibi, değer ifadeleri dizisi sonsuza doğru uzar gider. Bu genişlemiş nispi değer-biçimlerinin eksikleri, buna tekabül eden eşdeğer biçimde yansır. Her tek metanın maddi biçimi, sayısız meta arasında yalnız bir tane özel eşdeğer olduğu için bütün olarak ancak herbiri diğerini dışlayan parça parça eşdeğer biçimler elde etmiş oluruz, aynı şekilde her özel eşdeğerde maddeleşmiş, özel, somut, yararlı emek türü, yalnızca özel türde emek olarak temsil edilmiştir ve bunun için de genel olarak insan emeğinin eksiksiz bir temsilcisi değildir. İnsan emeği gerçekte, çok yanlı özel ve somut biçimlerin bütünlüğü içinde eksiksiz bir ifadeye kavuşur. Ama o zaman da, sonsuz dizi içindeki ifade daima noksan ve birlikten yoksun olacaktır.

Genişlemiş nispi değer-biçimi, basit nispi-değer ifadelerinin veya ilk türdeki denklemlerin toplamından başka birşey değildir.

$$A = B = C$$

$$A = B$$

$$B = A = C$$

$$A = C$$

$$\left. \begin{array}{l} y B = \\ z C = \\ k D = \\ m E = \end{array} \right\} \times A$$

C. DEĞERİN GENEL BİÇİMİ

1. DEĞER-BİÇİMİNİN DEĞİŞMİŞ NİTELİĞİ

Bütün metalar değerlerini;

1. tek bir meta ile olduğu için, basit bir biçimde,

2. bir ve aynı meta ile olduğu için birlik halinde ifade etmektedirler. Bu değer-biçimi, hepsi için aynı ve basit olduğundan geneldir.

(A) Değerin basit ya da raslansal-biçimi ile (B) toplam ya da genişlemiş değer-biçimleri, ancak bir metanın değerini, onun kullanım-değerinden ya da maddi biçiminden farklı bir şey olarak ifade etmek için uygundur.

(A) biçim, yani $x A = y B$, $z C = k D$ denkleminde A'nın değeri B'ye, C'nin değeri de D'ye eşitlenmiştir. Önce A'ya eşitlemek ve tekrar D'ye eşitlemek A ile D'nin farklı oldukları kadar farklı şeylerdir. Bu biçim, pratikte, ancak emek ürünleri raslansal ve gelişigüzel değişmelerle metalara dönüştürüldüklerinde, ilk başlangıçta olur.

(B) biçim, yani $x A = y B$, ya da $z C$, ya da $k D$, ya da $m E$ vs. denkleminde, bir metanın değerini onun kullanım-değerinden,

(A) biçiminden daha uygun bir tarzda ayırır; çünkü burada B'nin değeri, mümkün olan bütün biçimler altında B'nin maddi biçimine karşı olarak konmuştur; A'ya, C'ye, D'ye kısacası kendisi dışında, B dışında, her şeye eşitlenmiştir. Öte yandan, hepsinde ortak herhangi bir genel değer ifadesi, doğrudan dışlanmış; çünkü, her metanın değer denkleminde, bütün öteki metalar şimdi, yalnızca eşdeğerler biçiminde görülür. Genişlemiş değer-biçimi ilk kez gerçek olarak ortaya çıkışı, özel bir emek ürününün, diyelim sığır sürüsünün artık istisnai değil de olağan bir biçimde, öteki çeşitli metalar ile değişilmeye başlaması ile olur.

(C) biçim [Değerin genel-biçimi], bütün metalar dünyasındaki değerleri, bu amaç için seçilmiş tek bir meta ile, yani A ile ifade eder ve böylece bunların değerlerini, bize, A ile eşitliğin aracılığıyla bildirir. Şimdi artık her metanın değeri A'ya eşitlenmekte, yalnızca kendi kullanım-değerinden ayrılmakla kalmaz, genellikle bütün öteki kullanım-değerlerinden de farklılaşmış olur ve işte bu nedenle bütün metalarda ortak olan bir şeyle ifade edilir. Bu biçim ile metalar, ilk kez birbiriyle değer olarak ilişki içerisine sokulmuştur, ya da değişim-değeri görünüşüne bürünmüşlerdir.

Bundan, (C) biçiminden, çıkan sonuç:

Metaların değer olarak varlığı tamamen toplumsal olduğu için, bu toplumsal varlık ancak kendi toplumsal ilişkilerinin toplamıyla ifade edilebilir ve bunun sonucu olarak, değerlerinin biçiminin toplumsal olarak kabul edilen bir biçim olması zorunludur.

3. DEĞERİN GENEL BİÇİMİNDEN PARA-BİÇİMİNE GEÇİŞ

+ Evrensel eşdeğer biçimi, genel anlamda, bir değer-biçimidir. Bunun için her meta, bu biçime girebilir. Öteyandan eğer bir meta, bu evrensel eşdeğer biçimine (C biçimi) girmişse, bu, ancak eşdeğer olarak öteki bütün metaların dışında tutulduğu için ve sürece olanaklıdır. Bu dışlama, ensonu, belirli bir meta ile sınırlandırıldığı andan sonra, ancak bu andan sonra, metalar aleminin nispi değerinin genel biçimi gerçek bir tutarlılık ve genel toplumsal geçerlilik kazanır.

+ Eşdeğer biçim, kendi maddi biçimi ile böylece toplumsal bir nitelik kazanan o belirli meta, şimdi artık para-meta durumuna gelir, ya da para olarak iş görür. Bu, artık, o metanın özel toplumsal işlevidir ve bu nedenle, metalar aleminde evrensel eşdeğer rolü oynamak, onun toplumsal tekelindedir.

+ B biçiminde A'nın özel eşdeğerleri ve C biçimindeki nispi değerlerini ortakça A ile ifade eden metalar arasında bu seçkin yere belli bir meta ulaşabilmiştir: altın.

+ C biçimindeki A'nın yerine altın koyarsak şu sonucu elde ederiz:

$$\left. \begin{array}{l} y B = \\ z C = \\ k D = \\ m E = \end{array} \right\} n \text{ ons altın}$$

(SÜRECEK)

KIBRIS TÜRK İŞÇİ SINIFI VE KIBRIS İŞÇİ HAREKETİ, 1920 - 1963

Mihalis Mihailidis

-3-

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde Felsefe Doktorası yapmış olan bu makalenin Kıbrıslı Rum yazarı Mihalis Mihailidis, uzun yıllar AKEL'de görev yapmış ve daha sonra Kıbrıs Radyo Yayın Kurumunu'nda gazeteci olarak çalışmıştır. 1993'deki bir trafik kazasında yaşamını yitirmiş olan Mihalis'in bu araştırma yazısı, The Cyprus Review dergisinin Sonbahar 1993 sayısında, onun anısına yayımlanmıştır. (Türkçeye çeviren: Mehmet Sonuç)

Şirket yönetimi işçilerin taleplerini kabul etmemişti. 11 Ocak 1948 günü Karadağ'da PEO ve KTİBK temsilcileri ile Madenciler Komitesi üyelerinin yaptıkları toplantıda, Rum ve Türk maden işçileri grev yapma önerisini oybirliği ile kabul ettiler. 13 Ocak 1948 günü, eşleriyle birlikte ortak kitlesel bir toplantı yaptılar. Şubat 1948'de AKEL, "Haydi ekmeğimizi madencilerle paylaşalım" sloganını ortaya attı. CMC grevi ile maddi destek, dayanışmanın etkileyici örnekleri olarak her gün gelmekteydi. Birçok kadın nişan yüzüklerini, saatlarını, altın bileziklerini, altın kolyelerini vd. vermişlerdi. Kişisel bağışlara paralel olarak PEO ve KTİBK de bağış çağrısında bulunmuşlar ve Lefkoşa'da 150, Leymosun'da 100 ve Omorfo'da 45 dolar bağış toplanmıştı.

12 Şubat 1948 günü Lefkoşa'da yapılan 24 saatlik grev, yaşamı tamamen durdurmuştu. PEO'nun Lefkoşa bürosu dışında toplanan binlerce kişiye, Kıbrıslı Rum ve Türk sendika liderleri konuşmalar yapmışlardı.

Türk Sendikalarının Genel Sekreteri Aziz Tuncay, Rumca yaptığı konuşmasında şunları söylemişti:

"Eğer biz, Rum ve Türk işçiler, birlik ve işbirliğimizi korursak, mücadele mükemmel bir şekilde sürdürülecek ve iyi bir sonuca ulaşacaktır. Türkler ve Rumlar için düşman yoktur. O da, çocuklarımızın ekmeğini elimizden alan, ağır işçiliğimizle bizi soyandır. Bugün madenciler bizden daha açtır. Haydi kendi ekmeğimizden kesip, onlara verelim..." (agy)

Bir Kıbrıslı Türk gösterici, 12 Şubat günü Lefkoşa'da yapılan toplantıda şu, kahince sözleri söylemişti: "Ülkemiz, ancak sizlerin (Kıbrıslı Rumların) ve bizlerin daima, şimdi olduğumuz gibi birlikte hareket etmemiz halinde ilerleyecektir." (Neos Demokratik, 14.3.1948) 3 Mart 1948'de, Karadağ'da, kanlı olaylar yer almış ve grevci işçiler kitlesini engellemekten aciz olan polis, gelişigüzel ateş açtığı zaman, önemli sayıda işçiyi yaralamıştı. Bu kanlı olaylardan bir gün sonra, PEO ve KTİBK bütün işçilere, 6 Mart günü 24 saatlik bir grev yapılması çağrısında bulundular. Belirlenen günde Kıbrıslı işçiler, bir günlük grev yaptılar. Bütün kasabalarda Rum ve Türk işçiler toplantılar yaptılar. 6 Mart grevi, Kıbrıs'ta görülmüş en öfkeli grevlerden biri olarak tarihe geçti. 16 Mart 1948'de bir grup kadın, şirket trenini Gemikonağı ile Karadağ arasında durdurup, kuşattılar. İngiliz tren sürücüsü ile birlikte vagonlarda bulunan 5-6 grev kırıncısını da dövdüler. Önemli sayıda Rum ve Türk madenci eşi, grev süresince tutuklandı ve ağır para veya 5-6 aylık hapis cezaları aldılar.

Kıbrıs Cumhurbaşkanı'ndan Yorgo Vasiliyu'nun annesi olan Fofa Vasiliyu, yaşamış olduğu bu grevle ilgili olarak şunları anımsamaktadır:

"Pazartesi, 8 Mart günü, Gemikonağı'ndan haber geldi. Çarpışmalar artmıştı. Bir kişi az kalsın ölüyordu, 4 kişi de yaralanmıştı. Kahraman maden işçilerinden yeni kanlar akıyordu. O zamana kadar binlerce madencinin teri ile sulanmış olan toprağa kan ve gözyaşı akıyordu. Bunlar, işçi sınıfının en zorlu ve en kahramanca mücadelesinin sembolü ve tanıklarıydı." (Lefkis, agy, s.35-36)

Kavanin Meclisi'nin eski Türk üyelerinden Eyup Necmettin, Kıbrıs halkına aşağıdaki mesajı göndermişti:

"Kıbrıs Maden Şirketi'ndeki uyuşmazlığı başından beri ilgi ile seyretmekteyim ve aşağıdaki sonuçlara varmış bulunuyorum:

1. Uyuşmazlık, şirketin, daha iyi günlük ücretler ve

genel olarak daha insancıl bir varoluş için Madenciler Sendikası'nın taleplerini tartışmayı reddettiği gün başlamıştır.

2. CMC yönetiminin işçilerin işçi olarak sadece kendi çıkarları için değil de, Kıbrıs'taki siyasal partilerin etkisi altında hareket ettikleri gerçeğini vurguladıklarını saptamış bulunuyorum.

3. Mantık sınırları içinde olan işçilerin talepleri ve Şirket Yönetiminin Madenciler Sendikası ile bu talepleri tartışmayı çeşitli defalar reddettiği gerçeğinden hareketle, şu sonuca vardım ki, işçiler kendi maiyetleri ve madencilerin çıkarları için mücadele etmektedirler. Siyasal partilerin, onlardan yana veya onlara karşı olmuş olmaları hususuna ben aldırmiyorum bile.

4. Her yoksul Kıbrıslının çıkarını düşünen bir kişi olarak ben, maiyetleri için mücadele etmekte olan maden işçileri için ne verebilirseniz vermeniz için, size çağrıda bulunuyorum ve aynı zamanda yoksul madencilerin yararına bir uzlaşmaya varılması için, Kıbrıs hükümetinin mümkün olan en kısa bir zamanda müdahale etmesi dileğimi ifade ediyorum." (Yayımlanmamış PEO dosyalarından)

Nisan 1948'de Kıbrıs Maden Şirketi'nin Amerikalı başkanı Mr. Mand Kıbrıs'a geldi ve grevci işçilerin temsilcileriyle buluşmak istediğini bildirdi. 1 Mayıs 1948, gösteriler ve grevdeki maden işçilerinin temsilcileri ile CMC yönetimi arasındaki görüşmelerle kutlandı.

Bununla birlikte 8 Mayıs'ta, bir yanda Rum ve Türk grevciler, öte yanda da grev kırıcıları olmak üzere Gemikonağı'nda kanlı çatışmalar patlak verdi. Polis eşliğindeki grev kırıcılar, 6 grevci maden işçisini döverek yaraladılar.

16 Mayıs 1948 günü Lefkoşa'daki Türk sendika merkezinde madencilerin en geniş katılımlı toplantılarından biri yer aldı ve 4 aydır sürdürülen greve son verilmesi kararı alındı. 1948 grevi, Rum ve Türk işçilerinin ortak bir mücadele ile en etkili ve en zorlu kavga verdikleri grevdi. Dinsel ve milliyetçi ayırım duvarlarını yıkmayı başardılar ve sınıf savaşını güçlendirdiler. Grev şunu göstermiştir ki, iki toplum arasındaki ilişkilerin açık bir şekilde tanımlanmasında, Rum ve Türk işçilerinin sınıf bilinci, din ve milliyetçilik engellerini aşmada birleştirici bir etmendir.

1948 yılı, Rum ve Türk işçilerin birlikte yaptıkları iki daha büyük ve öfkeli greve daha sahne olmuştur. Bir tanesi 2 Ağustos'da İngiliz-Danimarka Amyant Şirketi'ne karşı yapıldı ve 1000 tane Rum ve Türk amyant madeni işçisi, işverenlerine, sömürge hükümetine ve grev kırıcılarına karşı tavrı aldı. İşçiler, bütün taleplerini (çoğu sendikal haklardı) elde etmeyi başardılar.

1948'deki üçüncü ve son grev, Lefkoşa'da yapılan ve 1200 Rum ve Türk inşaat işçisinin katıldığı grevdi. 116 gün sürdü ve daha önceki grevlerin doğrudan devamı gibiydi. Rum müteahhitler için çalışan bütün Türk işçileri greve katılmıştı.

1948'de inşaat işçilerinin grevi sürerken yapılan PEO Kongresi sırasında, Rum ve Türk işçilerin ortak eyleminin önemi, PEO tarafından şöyle vurgulanmıştı:

"Sendikal hareketi dinsel veya ırksal farklılıklar, ya da siyasal veya parti farklılıkları temelinde bölmek, hareketi zayıflatır ve işverenlerin çıkarlarına, daha da genel olarak işçi sınıfının düşmanlarına hizmet eder." (Yayımlanmamış PEO dosyalarından)

PEO ayrıca siyasal tavrını da yeniden tekrarlamıştı: "Eğer Kıbrıslı Rumlarla Türkler arasında yakınlaşma için çalışma yapılmıyorsa, Kıbrıs sorununun çözülmesinde de ulaşamaz. Herhangi bir çözüm, ancak iki toplum arasında dostça ilişkiler temelinde dayanıyorsa, dengeli ve kalıcı olacaktır. Aralarında düşmanlık, nefret ve şüphenin varlığı, sadece bir çözüm arayışını engellemekle kalmaz, olası en iyi çözümü de tahrir edecektir." (agy)

1949 yılında yapılan PEO'nun 6. Kongresi dikkatini, işçi haklarını güvence altına alıp, genişletme sorununa yöneltmişti:

"Örgütlü veya örgütsüz, sendika üyesi olsun veya olmasın, hepimiz, işçi sınıfının kazandıklarını korumak ve özellikle ülkemizi, sosyal sigorta fonunu, asgari günlük ücreti güvence altına almak ve hükümetin vergi politikasında değişiklikleri için bütün dikkatimizi yoğunlaştırıp, güçlerimizi birleştirmeliyiz." (agy)

Daha da ileri gidilerek, 6. Parti (AKEL) Kongresi'nde, Kıbrıslı Rum ve Türkler arasındaki ilişkileri güçlendirmek ve sınıf unsurunun kullanılması için hangi araçların gerekli olduğu tartışıldı. Diğer şeyler yanında şunlar önerildi: (a) Azınlıklardan sorumlu olacak bir kişinin atanması; (b) Gerekli olduğu zamanlarda karma komitelerin kurulmasıyla, Türk ve Rum sendikaları arasında daha yakın bağların geliştirilmesi; (c) Partinin milli konu ve Rum ve Türk işçilerinin ekonomik sorunları hakkındaki görüşlerini anlatan Türkçe kitapçıkların bütün Kıbrıs'ta dağıtılması; (d) Herhangi bir sendikaya üye olmayan daha fazla sayıda Türk işçisinin Türk tarafına çekilmesi; (f) Kendi gazetelerini yayımlamaya başlayabilmeleri için Türk işçi birliklerine yardım sağlamak; (e) Kıbrıslı Türkler arasında sınıf bilincinin gelişmesi ve ilerici bir Türk siyasal örgütünün kurulması için özel bir dikkat göstermek.

İşçi Hareketinin Dayanışması'nın çökmesi: Enosis ve Kıbrıslı Türkler

Kıbrıslı Rumlar ile Türklerin arasındaki çalışma ilişkilerini etkilemiş olan önemli bir olay, 15 Ocak 1950'de yapılan Enosis ile ilgili halk oylamasıydı. Oy hakkı olan 224,757 Kıbrıslı Rum'dan toplam 215,108'i (%95.7), Enosis için oy kullanmıştı. 800 Kıbrıslı Türk de Yunanistan'la birleşmeden yana oy kullanmıştı. Bununla beraber Kıbrıslı Türklerin çoğunluğu, oylamaya güçlü bir tepki gösterdi. 11 Aralık 1949'da Kıbrıslı Türkler, bir süre önce açıklanan oylamaya karşı, Lefkoşa'da bir miting düzenlediler. Oylama aleyhindeki tepkiler, Kıbrıs ve Türkiye'de devam etti. Nisan 1950'de, Kıbrıs Türk toplumunun, Kıbrıs'ın Yunanistan'la birleşmesine ilişkin bütün fikirlere karşı olduğunu ifade eden bir memorandum Birleşmiş Milletler'e sunuldu. Bu tepkinin tipik bir örneği, Kıbrıs Milli Türk Halk Partisi'nin başkanı Dr. Fazıl Küçük tarafından gönderilen ve 80.000 Kıbrıslı Türkün Enosis'e karşı olduğunu belirten bir telgraftı. Kıbrıslı Türklerin bu tepkisi, Enosis hareketine Kıbrıs Türklerinin çoğunluğu ve Ankara'daki Türk hükümeti tarafından muhalefet edileceğine ilişkin bir uyarı idi.

Kıbrıs Türk liderliğinin bu tavrı, İngiliz hükümetine gönderilen bir telgrafta resmen açıklanmıştı:

"80 bin Kıbrıslı Türk, Kıbrıs'ın Yunanistan'a bağlanması ve muhtariyete ilişkin Rum taleplerini oybirliği ile reddetmiş bulunmaktadır. Kıbrıslı Türkler, Enosis ve muhtariyetin Türk toplumunun yok olmasına yol açacağına inanmaktadır." (Halkın Sesi, 14.8.1948)

Kıbrıs Türk liderliği ile Ankara'nın tavrı, Rumların kendi kaderini tayin hakkına ilişkin taleplerine aldırış etmemek için gerekçeler ve müttefikler arayan İngiliz hükümeti tarafından teşvik edilmekteydi.

Enosis oylaması ve buna muhalif olan Kıbrıslı Türklerin iyi örgütlenmiş egemen sınıfının siyasal çalışmaları, Rum ve Türk işçilerin ortak mücadeleleri üzerinde önemli bir etkide bulunmuştu. Böyle olmakla beraber, 1950'lerin ilk yıllarında Rum ve Türklerin ortak sendikal eylemleri devam etti. 8 Ekim ile 31 Aralık 1952 tarihleri arasında Leymosun'daki Rum ve Türk liman işçilerinin birlikte yaptıkları eylemin büyük tarihsel önemi vardır. Grevin esas nedeni, 1948 ile 1952 yılları arasında yoğunlaşan işverenlerin baskıcı taktikleri idi. 8 Ekim 1952'de PEO, SEK ve Kıbrıslı Türk Sendikaların temsilcilerinden oluşan ortak bir grev komitesi oluşturuldu. 350 Rum ve Türk liman

işçisinin yaptığı grevin sonucu olarak, liman işçilerine önemli yararlar sağlayan ve çalışma koşullarını iyileştiren bir yasa çıkarılmıştı. Yasa, 12 Ocak 1953'de yürürlüğe girdi. Sosyal Sigorta fonlarının yasal temelini güçlendirme konusunda da Rum ve Türk işçiler ortak eylem yapmışlardı. Rum ve Türk işçiler, PEO'nun kılavuzluğunda Mayıs 1953'de özel toplantılar yaparak, şu taleplerde bulundular: (a) Tam tıbbi tedavi, parasız ilaç ve hastalık yardımı; (b) Doğum yardımı ve izni; (c) Grev ödeneği; (d) Sakatlık yardımı; (e) Yaşlı, dul ve yetimler için emeklilik.

PEO'nun Türk Dairesi, Tüm-Kıbrıs Kongresini sosyal sigortalı tartışmaya çağırdı. 300'den fazla sendika temsilcisinin katıldığı konferansta, bir İngiliz sosyal sigorta uzmanı ile buluşup, ona durum ve görüşleri aktaracak bir komite seçildi. 1954'de ayakkabı fabrikası işçileri sendikası, sonundan PEO öncülüğünde iki sendikanın birleşmesini sağlayan Lefkoşa'daki Rum ve Türk işçilerinin yakın işbirliğini geliştirdi.

Eylül 1954'de Kıbrıslı Türklere oluşan bir heyet Türkiye'ye gitti ve Kıbrıs 'taki durumla ilgili olarak aşağıdaki görüşleri saptadı:

1. Kıbrıslı Rumların Enosis taleplerinin toptan reddi.
2. Enosis'e giden ilk adım olarak görülen muhtariyete karşı çıkmak.
3. Yeni bir anayasaya, Türk çıkarlarını korumak için garantiler dahil etmek.
4. Türk konusuna, Türk Evkaf malları ve okullarının yönetimi konusunda daha etkin denetim için harekete geçmesi. (Kıbrıslı Türklere arasında örgütlü tepki ve bölücü eğilimler konusunda Bak. P.Papadimitis, Kıbrıs Tarih Ansiklopedisi, 1946-1954, Cilt:1, s.314)

18 Eylül 1954'de, bir Kıbrıs Türk heyeti Ankara ve Londra'yı ziyaret etti. Heyet Londra'da, Kıbrıs'ın egemenliğinde herhangi bir değişikliğin düşünülmeyeceği şeklindeki görüşünü tekrarlamış olan Sömürgeler Bakanı Yardımcısı Hopkinson tarafından kabul edildi. (agy,Cilt:3, s.320)

1954 yılının Aralık ayı başlarında, Müftü M.Dana başkanlığındaki bir Kıbrıs Türk heyeti, Türk Dışişleri Bakanı ile görüşmeler yapmak üzere, Ankara'ya çağrıldı. Görüşmelerden sonra heyet, Birleşmiş Milletler'de Kıbrıslı Rumların Enosis taleplerine karşı mücadele etmek üzere New York'a gitti.

12 Aralık 1954'de Kıbrıslı Türklere, Lefkoşa'da bir miting yaptılar ve İstanbul'dan gelen Türkiyeli sendikacılar ile bazı Kıbrıslı Türklere, ayrı Kıbrıs Türk sendikalarının kurulmasından söz ettiler. Mitingin amacı PEO'nun Kıbrıslı Türk işçiler üzerindeki etkisini azaltmaktı. Miting sırasında tek bir Kıbrıslı Türk işçi bile konuşmadı. Konuşan kişiler, Kıbrıslı Rumların kendi kaderini tayini hedefleyen çabalarını eleştirdiler. Ayrıca uzun uzun komünizme karşı ve PEO'dan ayrı Türk sendikalarına olan ihtiyaç üzerinde konuşular.

Birleşmiş Milletler'de Kıbrıslı Rumların kendi kaderlerini tayinle ilgili karar tartsarısının reddinden sonra, rahatsızlık ve kanlı çatışmalara yol açan gösteriler yer aldı. 18 Aralık 1954'de Lefkoşa ve Leymosun'da yapılan gösteriler sonucu, Kıbrıslı Rum ve Türklere arasında yükselen bir gerginlik oluştu ve çok geçmeden karşılıklı ekonomik boykota gidileceği söylentileri duyuldu. (agy, s.343)

"Kıbrıslı Rumların, Kıbrıslı Türklere karşı bir "ekonomik savaş" ve "boykot" başlatacağı ve Kıbrıslı Türklere de Kıbrıslı Rumlara karşı bir "karşı-boykot" açacağına ilişkin bazı söylentiler vardı. Aslında bu ekonomik "savaş"ın "sorumlu" çevreler tarafından belirgin bir ciddiyetle benimsendiği söylenmekteydi. Böylesi sloganları benimsemiş olan "sorumlu" Rum ve Türklere kimler olduğunu bilmiyoruz. Bu, önemli de değil. Ekonomik bir savaşın mantıklı olan nesi var? Mantıklı düşünülecek olursa, Kıbrıs'taki Rumlar ve Türklere arasındaki böylesi bir savaş, tamamen ahmaklıktır. Siyasal olarak konuşulacak olursa, çılgınlığa yakındır." (Neos Demokratis, 24.12.1954)

O zamanki bu durum, her iki toplumun siyasal liderlikleri tarafından yapılmış hataları göstermektedir. 1930'lar ve 1940'larda Kıbrıs Rum egemen sınıfının tavrı, Kıbrıslı Türklere "hiçbir talepte bulunmuyorlar" ve "henüz

uyanmamışlardır" şeklindeydi. Bu, Türk emekçi sınıfının siyasal ve ekonomik özgürlüğünü ve bağımsızlığını elde etmeyi hedefleyen örgütlü çalışmalarını bilinçli bir şekilde görmezlikten gelmekti.

Türk kitlelerinin Rumların Enosis talebine ilgisiz kalıp kalmadıkları kesinlikle söylenemez. Çünkü bu sloganın resmen denenmesi, ancak 1950'den sonra olmuştur. 1947-48'e kadar egemen olan fikir, anayasal muhtariyetti. Kesinlikle bilinen şudur ki, işçi hareketi yukarıda sözü edilen olaylardan çok ağır zararlara uğradı. İşçi hareketinde birliğe olan gereksinim, Nisan 1955'de, PEO Genel Sekreteri tarafından yapılan bir konuşmada belirginleştirildi:

"Esas konu, Türk işçilerle aramızda farklılık veya olmayışın devam edecek olan ırksal veya dinsel farklılıklar değildir. Esas konu, Rumlarla Türklere, yeni ve eski sendika üyelerinin, sağ ve sol kanadın çıkarlarının aynı olduğudur ve biz, işçi sınıfı düşmanlarının bu farklılıkları sömürmesine izin vermemeliyiz. Birlik için yapılan çalışmamızda, Rumlar ile Türklere arasında halkın düşmanları tarafından yaratılmış olan güvensizlik, önyargı ve ırksal nefret engellerini yıkmayı gerçekleştirmediklerimiz takdirde, başarılı olduğumuzu öne süremeyeceğimizi asla unutmamalıyız." (Yayımlanmamış PEO dosyalarından)

EOKA hareketi tarafından 1 Nisan 1955'de başlatılan silahlı mücadele, İngilizler için, Türkiye'yi ilgili bir taraf olarak konuya katma ve Kıbrıslı Rumlar ile Türklere arasındaki ilişkilerde bir soğukluk yaratmada bir koz oldu.

Londra'da 1955 üçlü konferansın toplanması ile İngiltere, Kıbrıs sorununa yeni bir boyut getirdi. Türkiyeli doğrudan ilgili bir taraf haline geldi. İngiliz Dışişleri Bakanlığı tarafından konan tuzak çalıştı. Çünkü Yunan Başbakanı Mareşal Papagos, İngiltere veya NATO ile olan "geleneksel dostça ilişkiler"e bakarak, sorun yaratmaya cesaret edemedi. Papagos hükümeti, üçlü konferansı kabul etmekle, Kıbrıs sorununda Türkiye'yi ilgili bir taraf olarak resmen kabul etmiş oldu.

Türkiye basını, Kıbrıslı Türklere, Kıbrıslı Rumların ve özellikle EOKA'cılarının insafına kaldığını öne süren bir propaganda kampanyası başlattı. 28 Ağustos'ta üçlü konferansın başlamasından bir gün önce, Türkiye basını Kıbrıslı Rumların, Kıbrıslı Türklere katletmeyi planladıklarına ilişkin bir söylenti yayımladı. İngiltere, bu şekilde konferansta Rumlar ile Türklere "yakınlaşma"sı yararına, duruma müdahale etmeye hazır olduğunu gösterme çabasıydı.

Her ne kadar üçlü konferans, ortak bir sonuç bildirisi yayımlamayı başaramamışsa da, İngiltere, bu işten kazançlı çıktı. Çünkü sadece Yunanistan'ın herhangi bir tepkisi olmadan, Türkiye'yi Kıbrıs'la ilgili tartışmalara katmakta başarılı olmamış, ayrıca Yunan-Türk ilişkilerinin kötüleşmesine ve Rum ve Türk Kıbrıslılar arasında ekilmiş bir ayrılığa neden oldu. İngiliz politikasının bir sonucu da, 6 Eylül 1955 gecesi İstanbul ve İzmir'de yer alan kanlı Rum aleyhtarı ayaklanmalardı.

Böylelikle Londra Konferansı'nın tek aşık hedefi, "parçala ve yönet" şeklindeki İngiliz politikası uyarınca, Türkiye ile Yunanistan'ı bir uyumsuzluk içine çekmekti. Dahası, İstanbul ve İzmir'deki olayların ardından, Selanik'teki bomba patlatılmasında olduğu gibi yabancı bir el vardı. (Halkın Sesi, 13.9.1955)

Kıbrıs sorununun özündeki değişme, İngiliz vali Sir John Harding'in, kendisini ziyaret eden Parti Başkanı Dr.Fazıl Küçük'ün başkanlığındaki bir "Kıbrıs Türktür Partisi" heyetine yaptığı konuşmada açıkça görülebilmektedir. Hükümet 7 Ocak 1956'da, Kıbrıs Türk liderliği ile önceden tartışma yapılmaksızın yönetimin yapısında herhangi bir değişiklik olmayacağını söylemişti.

Vali Harding ile Başpiskopos Makaryos arasında yeni bir anayasa konusu üzerinde görüşmeler sürdürülürken, Kıbrıslı Türk gençler, bir Kıbrıslı Türk çavuşun öldürülmesini, Kıbrıslı Rumlara karşı huzursuzluk yaratmak için gerekçe olarak kullandılar. Lefkoşa'daki "Tahtakala" da ve Girne kazasındaki Vasilya'da, Rum ve Türk Kıbrıslılar arasında çarpışmalar yer aldı. 19 Rum ve 5 Türk, bu çarpışmalarda yaralandı.

Kıbrıslı Türklere, 20 Mart 1956'da Lefkoşa'da,

Vasilya'daki olaylarla ilgili olarak gürültülü gösteriler yaptılar. "Kadınlar Pazarı" yanında "Yaşamın Volkan" ve "Kıbrıs Türktür" gibi sloganlar haykırdılar. Kıbrıslı Rumların dükkanlarına saldırdılar ve önemli zarara neden oldular.

23 Nisan 1956'da bir başka Kıbrıslı Türk polisin, iki Kıbrıslı Rum tarafından öldürülmesi üzerine, Lefkoşa'da sokağa çıkma yasağı kondu. Rum ve Türk Kıbrıslıların çarpışmaları devam edince, İngilizler Lefkoşa'yı ikiye bölen bir hat çizmeyi kararlaştırdılar. Böylece başkent ana ticaret ağı felç edilmiş oldu. Dikenli teller 30 Mayıs 1956'da kondu. Bölücü hat, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki İç Savaş sırasında Kuzey ile Güney arasındaki çarpışmalarda çizilmiş olan hatta izafeten "Mason-Dixon Hattı" diye adlandırıldı.

İngilizler sürekli olarak Kıbrıslı Türklere, Kıbrıslı Rumlara karşı kışkırtıp teşvik etmekteydiler. 11 Mayıs 1956 tarihli Daily Mail gazetesi, diğer şeyler yanında "Kıbrıs'ın Türkiye'nin kalbine yöneltilmiş bir tabanca" olduğunu belirtti.

Kıbrıs'ın eski valilerinden Richard Palmer, 23 Nisan 1956 tarihli Sunday Times gazetesinde yayımlanan bir mektubunda, Enosis ülküsünün bir Yunan-Türk savaşına yol açabileceğini yazdı. Zaman, tam da Harding ile Makarios arasında yeni bir anayasa için yapılan görüşmelerin koptuğu ve İngilizlerin Makarios'u sürgüne gönderme kararını aldıkları bir zamandı

Kıbrıslı Rum ve Türklere arasındaki çarpışmalar, 1957 ve 1958 yılları boyunca sürdü. Munkaklama, yağmalama, kanlı çatışmalar ve hatta öldürmeler, kasaba ve köylerdeki günlük olaylardandı. 1958 yılında en kötü topluluklararası huzursuzluk, yine İngilizler tarafından kışkırtılmış bir olay olan, Kondemenos köyünden işçilerin aşırı tutum tanlısı Türklere tarafından öldürülüp, yaralanmasıydı. Kıbrıs Türk tedhiş örgütü olan Volkan'ın adını, "Kıbrıs Türk Mukavemet Teşkilatı" veya kısaca TMT'ye değiştirmesi bu zamana rastlamaktadır. Rauf Denktaş'a göre TMT'yi kurma kararı 1 Ağustos 1958'de alınmıştı.

TMT üyelerinin yemini, onların esas düşmanının "Kıbrıslı Rumlar ve Komünistler" olduğunu göstermektedir. TMT'nin açıkça faşist bir örgüt olduğu ve EOKA'ya karşı eylem yaptığı söylenmişti. TMT, "Türkten Türke" ve "Ya taksim, ya ölüm" gibi sloganlar kullanarak, sovenizmi geliştirmiş ve ilerici Kıbrıslı Türklere öldürmüştü. (Çeşitli cinayetler için, Bak. Kıbrıs, Atina, 1985, s.18-19)

TMT, 22 Mayıs 1958 günü, PEO Yürütme Komitesi ve sendikanın Kıbrıslı Türklere Dairesi'nin Başkanı olan Ahmet Sadi'yi öldürmeye teşebbüs etti. 24 Mayıs'ta, Kıbrıs Türk gazetesi İnkılapçı'nın sahibi olan Fazıl Önder Saraç (Sella) öldürüldü.

5 gün sonra ilerici bir Türk gençlik derneğinin üyesi olan Ahmet Yahya öldürüldü. 4 Temmuz'da sendika lideri Arif Hulusi Barudi'yi öldürme girişiminde bulunuldu. TMT'nin ilerici Kıbrıslı Türklere katletmesi, Kıbrıslı Türk kitleler arasında panik ve korku havası yarattı ve PEO'nun örgütlü sendikal hareketinden geri çekilmeye zorlanarak, yavaş yavaş Kıbrıslı Rumlarla olan bağlarını kestiler.

1958 yılında yapılan 1 Mayıs resmi geçitinde Rum ve Türk PEO üyeleri Yunan ve Türk bayraklarını kendi kızıl bayraklarıyla birlikte taşıdılar. Aynı anda düzenlenen başka bir toplantıda ise Dr.Küçük, solcu yurttaşlarına karşı bir gösteri düzenlemeleri için fanatik Kıbrıslı Türk gruplarına kışkırtıcı bir konuşma yapmaktaydı. Sonuç, ilerici Kıbrıslı Türklere ait bir kulübün yer aldığı bir binanın yakılıp, yıkılmasıydı.

27 Mayıs 1958'de TMT, solcu Kıbrıslı Türklere, eğer öldürülmelerini önlemek istiyorlarsa, ideolojilerini terketmeye çağırın bir el ilanı dağıttı.

TMT tarafından öldürülme tehdidi altında olan PEO üyesi 1,500 Kıbrıs Türk işçisi, üyeliklerinden istifa etmeye zorlandı. Bunlardan bazıları, 1958'de üye sayısı 1,137 olan Kıbrıs Türk Sendikasına katılırken, diğerleri ise herhangi bir sendika çerçevesine girmeyip, bunun dışında kaldılar.

-Sürecek-

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

BAŞARAN DÜZGÜN'ÜN
DEMOKRASİ KÜLTÜRÜ

Hatırlanacağı üzere Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'in daha ilk sayılarından itibaren Faşist Ülkü Ocakları'nın devlet eliyle oluşturduğu tehlikeye parmak basmıştık. Kutlu Adalı cinayeti ve arabölge olayları sürecinde, tehlikenin vardığı boyutu görmek ve demokratik halk güçlerinin karşı tedbir almasının zorunluluğunu sürekli vurguladık. Yapılan bir dizi toplantıda CTP'nin yayıncısı Yenidüzen Gazetesinin Yazışları Müdürü Başaran Düzgün, genel olarak örgütlenme ve ifade hakkı içinde Faşist Ülkü Ocakları'nın da yerinin olduğunu savunması birçok çevreden tepki almıştı. Gazetemiz de "Faşist Ocakların örgütlenme hakkını savunmak, onları tanımamak demektir" demişti.

Nitekim, TC Faşist Ülkü Ocakları Başkanı Azmi Karamahmutoglu'nun bir haberden dolayı Yenidüzen Gazetesini tehdit etmesi faşistlere de örgütlenme hakkını savunan beyleri teşlandırdı. Bu tehdit sonrası bakınız Başaran Düzgün 5 Mart 1997 tarihli Yenidüzen Gazetesinin Kulis sütununda ne yazıyor.

"Bu satırların yazarı, Sol cepheden birçok eleştiri almasına karşın, KKTC'de varolan demokratik kurallar içinde Ülkü Ocakları'nın da faaliyeti gösterebileceğini savunmaktadır. Hatta Kutlu Adalı'nın öldürüldüğü sıralarda, Kutlu Adalı'nın katilleri olarak, birtakım insanların işaret parmaklarını Ülkücülere yönelttiği "Faşist Ocaklar Kapatılmalıdır" sloganı kamuoyunda geniş destek bulduğu zaman, bu satırların yazarı ortaya çıkıp "demokrasilerde her türlü görüşün yeri vardır, demokratik kurallara bağlı kalan herkes istediği görüşü dile getirebilir" i savundu.

İşte CTP yayıncısı Yenidüzen'in Yazışları Müdürü Başaran Düzgün'ün tavrı. İşte faşistlere bakışı. İşte faşizme bakışı. Bir tehditle işaret parmağını sosyalistlere çevirerek "Aman ha, ben sizinle barışığım. Düşman onlardır" deyişi.

Acaba bu aymazlık neyin eseri? "Belki bizi tekrar hükümete alırlar da ben de yeniden birşeyler kaparım" mantığı mı? Olabilir. Çünkü son günlerde her türlü faaliyetini artıran faşist güçler, Nevruz'u bahane ederek "kutlamalar" yapıyorlar ve hükümetin iki TC kökenli bakanı bizzat katılarak, Kenan Akın "kurt" işareti yapıyor. Denktaş ise "Kurtları" sarayında kabul ederek onlara "nasihat" veriyor. Sizler ise hala devlet destekli Faşist Ülkü Ocaklarının da "örgütlenme" hakkından bahsedin.

"Sol" CTP'nin "sol" yayıncısının "solcu" Yazışları Müdüründen bu tavrı beklenir. Hiç şaşırmadık. Zaten uzun yıllar CTP çizgisinin dünyada, TC'de, Kıbrıs'ta nasıl anıldığını biraz hatırlamak yeter sanırım. Brejnev'le Brejnevi, Gorbacov'la Gorbacovcu, Şimdilerde "Yenidünya Düzenici" olanların tavrı da her konuda burjuva tavrı olur.

"ÖZELLEŞTİRMEYE HAYIR!"...

Başarfa (Sayfa 1'de)

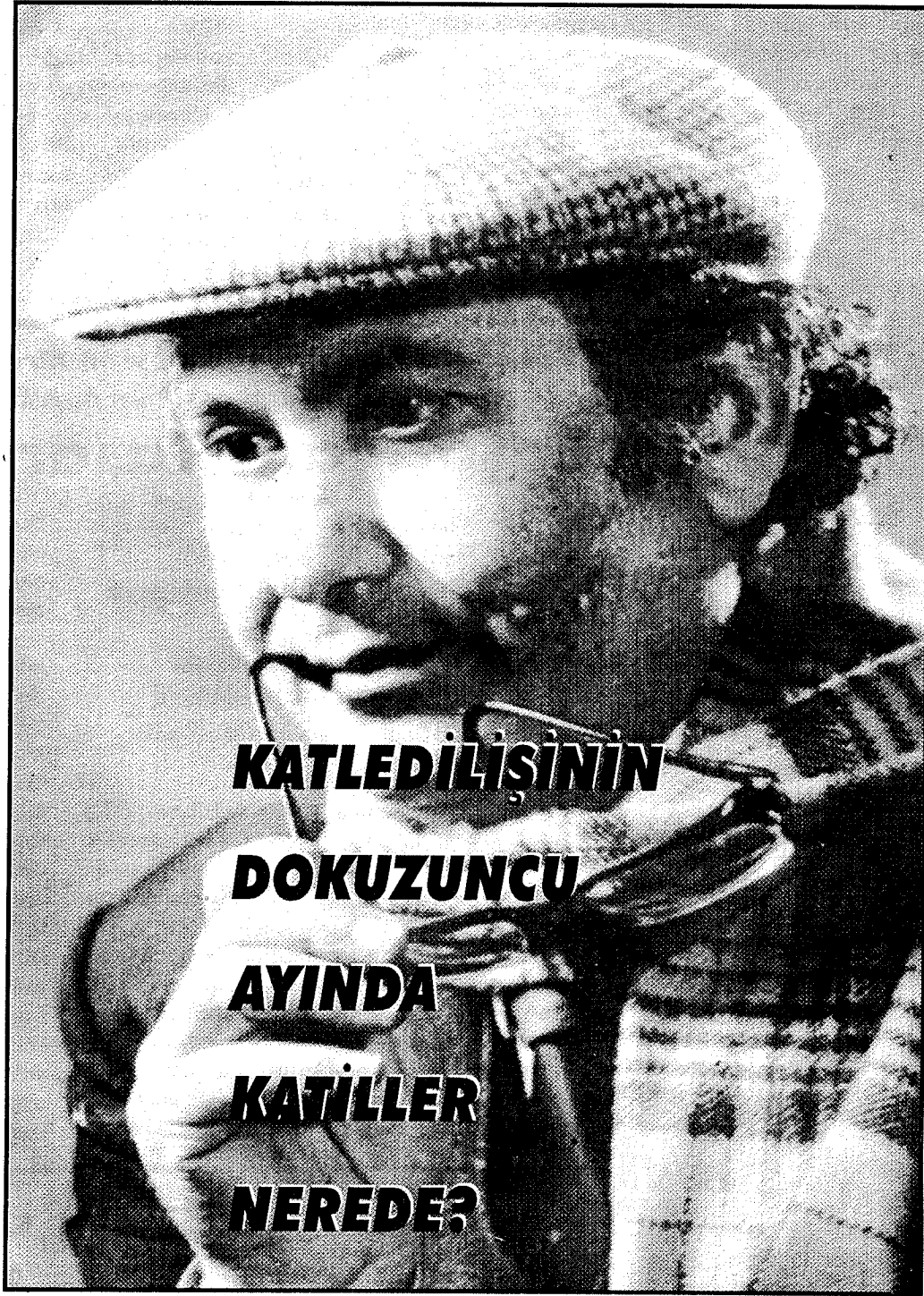
Başbakanlık önünde de EL-SEN Genel Başkanı Kubilay Özkıraç yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Siz maaşınızı aldınız mı sayın Başbakan? Biz maaşlarımızı alamadık. Bu rezaletin ayıbı sizlerin omuzlarındadır. Bu işi yapamazsanız, lütfen o koltuklardan ayrılın. Bu size son ikazımızdır. Doğacak sonuçlardan tek sorumlu siz olacaksınız."

Özkıraç'ın konuşması işçilerin attığı "Hükümet İstifa!" sloganıyla sık sık kesildi.

Konuşmasına devam eden Özkıraç, özelleştirmenin işsizlik, yoksulluk ve göç demek olduğunu belirterek göçe karşı olan örgüt ve partileri mücadeleye çağırıyor ve "Gün ülkemize sahip çıkma, mücadele ve kavga günüdür" dedi.

Özkıraç'tan sonra TÜRK-SEN Genel Başkanı Önder Konuloğlu'nun kısa konuşmasının ardından yürüyüş sona erdi.

K
U
T
L
U
A
D
A
L
I

YAK GİTSİN ... Başarfa Sayfa 9'da

İnanmayın, olamaz, olduysa da mutlaka geçerli bir neden olmalıdır. Bozguncuların işidir büyük bir olasılıkla. Ama, yarına herhalde Güner Hanım gelir doğrusunu öğreniriz ondan dedim.

Güner Nejat Hanım, Sosyal Hizmetler nedeniyle sık sık uğradığı göçmenlere. Denktaş Bey'e de yakın diye biliyorduk. Olaylarla da yakından ilgilenirdi. O nedenle Lefkoşa'nın haberlerini bir ondan, bir de, uğradığında, Dr. Oğuz Egemen'den alabiliyorduk o günlerde.

Ertesi gün Güner Hanım geldi. "Denktaş Bey çoluk-çocuğunu da alıp gitmiş derler doğru mu?" dedim.

"Doğrudur" dedi.

"Niçin?" dedim.

"Ailesi yanında olmayınca adamın kafası çalışmazmış derler" dedi.

Düşündüm, hak verdim. Arkadaşlara "mesele yapılacak bir şey yok" dedim.

Anlayacağınız o ki, Denktaş Bey'in ailesine bağlılığı yeni bir şey değildir. Annesine olan düşkünlüğü de bilinmeyen değildir.

Duygusal meselelerdir bunlar. O nedenle fazla kurcalanması ayıp olur bence...

Eşitlik meselesine gelince...

Bir kere, eğer bir ülkede gerçek anlamda "lider" varsa, o ülkede özel bir durum var demektir.

Lider, Anayasa'nın kendisidir.

Ağzından çıkacak her cart kanun, her curt ise nizamdır.

Hak da, hukuk da liderin iki dudağının arasındadır.

Neyin eşitliğini arıyorsun be gardaş sen?

Kağıt üzerine ne istersan yaz. Meclis'te, hükümette, mahkemede ne karar alırsan al, Kıbrıs'ın Kuzeyi'nde Denktaş Bey ile, herhangi bir kimsenin eşit olması mümkün mü?

Kendi kendinize sorun evela. Siz, Kıbrıs'ın Kuzeyi'nde, Denktaş Bey'e karşı davrandığınız gibi mi davranırsınız herkese?

Hem şu da var: Eşitlik istemekle Komünizm istemek arasında bir fark olmadığını biliyor musunuz siz?

Ve, Denktaş Bey'in özel sermaye sınıfının Başpehlivanı olduğunu?

Hem özel sermaye sınıfının egemenliğinde, hem Denktaş Bey'in liderliğinde, hem de eşitlik...

Ayıp değil mi yani?

Bu kemik olayı üzerinde aslında iyice oturup düşünmeliyiz Kıbrıslı Türkler olarak.

Ölümlerimizin kemiklerini nereye gidersek taşıyacakmız, yoksa işgal altında kalmalarına göz mü yumacağız?

Sanırım çare, ölümlerimizi, gömmekten vazgeçip, yakmaktır.

Benden başlayabilirsiniz.

Yak gitsin, dert bitsin...

HALK GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ...*Bastarafi Sayfa 1'de*

ortak paydası mı? Hayır değildir. En azından bizim değildir.

Biz, böylesi bir "federasyon"un insanımızın kırk yıldır çektiğinin sorumlusu güçlerin ada üzerindeki hakimiyetlerini zayıflatmak bir yana daha da güçlendireceğine, dolayısıyla halkımıza baskı, sömürü ve yeni acılar getireceğine inanıyoruz.

Avrupa Birliğine girme politikası tüm halk güçlerinin ortak paydası mı? Hayır değildir.

Biz, Avrupa Birliğine entegre olmanın Kıbrıs emekçi halkının kendi geleceğinin Avrupa Birliği emperyalist güçlerine ipotek edilmesi demek olacağına, dolayısıyla bu entegrasyonun Kıbrıs halkının düşmanları olan güçleri zayıflatmak değil, güçlendirmek olacağına inanıyoruz.

Tüm halk güçlerinin ortak paydası bugünkü statükonun reddi ve ülkemizin yeniden birleştirilmesi mücadelesidir. Bu mücadelenin doğal kapsamı ise emperyalizme ve faşizme karşı mücadeledir.

Kıbrıs'ın yeniden birliğini, Kıbrıs halkının birlik ve bağımsızlığını savunmanın başka yolu bizce yoktur.

Tüm halk güçleri böylesi bir Kıbrıs'ın, yani BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS'ın yönetsel olarak alması gereken şekil konusunda aynı düşünmeyebiliriz. Federal bir yönetim mi olmalı, üniter bir yapı mı kurulmalı vs..tüm bunlar tartışılabilir konulardır. Her kesimin ayrı düşünceleri olabilir ama bizi bağlayan, ortak bir hedefimiz vardır: BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS. İster federal, ister üniter olsun ama BAĞIMSIZ KIBRIS olsun, BİRLEŞİK KIBRIS olsun.

Bizi, nihai hedefimizi ittifaka dayatmakla suçlayanlar var.

Bu arkadaşlar ya bizim nihai hedefimizi bilmiyorlar, ya da demagoji yapıyorlar.

Bizim nihai hedefimiz BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK SOSYALİST KIBRIS'tır.

Biz, bağımsız ve birleşik dahi olsa özel mülkiyete dayalı kapitalist bir Kıbrıs'ın ulusal sorununu KALICI bir şekilde çözemeyeceğine inanıyoruz.

Aynı zamanda da sosyalist bir Kıbrıs'ın kapitalist temellerde dahi olsa bağımsızlaştırılmadan yaratılmasının mümkün olmadığını inanıyoruz. Bu yüzden, ortak mücadelenin kapitalist ilişkileri tümünden kaldırmaya ve sosyalist bir ülke yaratmaya değil emperyalizm ile olan bağların koparılmasına, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki tahakkümünün sona erdirilmesi mücadelesi olması gerektiğine inanıyoruz.

Sosyalist bir ülke yaratma Kıbrıs proletaryasının asli görevidir. Ama o, görevi başarabilmek için, daha emperyalist siyasetlerden bile kopmaktan ürken çözümü bile emperyalist güçlerin sağlayacağına inanan güçlerle ittifak içinde başaramayacağına, tarihsel olarak bilincinde bir ülke yaratmanın önündeki bazı engelleri aşacak olan BAĞIMSIZ ve BİRLEŞİK KIBRIS'ı yaratma mücadelesi için tarihsel sorumluluklarımızı yerine getirmemizdir.

Peki, ittifak oluşturan güçlerin bağımsız görüşleri olmayacak mı? Tabii ki olacak, nihai hedeflerde birleşilmediği sürece her kesimin kendi

bağımsız siyasetini sürdürmesi, bu uğurda propaganda yapması, örgütünü güçlendirmeye çalışması en doğal hakkıdır. Aynı zamanda farklı düşünenlerin de bu politikaları eleştirmesi de onların en doğal hakkıdır.

Burjuva ikiye bölünmesine hiç gerek yoktur! Hem farklı düşüneceğiz, hem de birbirimizi eleştirmeyeceğiz!? eleştirisiz doğruların nerede bulunduğu görüldü ki!

Tabii ki birbirimizi eleştireceğiz, ikna etmeye çalışacağız, ama aynı zamanda da ittifak yaptığımız bir an bile unutmadan ortak hedeflerimiz doğrultusunda var gücümüzle çalışacağız.

BİZ HER TÜRLÜ UZLAŞMAYI RED Mİ EDİYORUZ?

Savunduğumuz bu politika düşmanlarımızla her ne şart altında olursa olsun "uzlaşmayacağız", anlamına mı gelir? Kesinlikle hayır!

Biz "Donkişot" vari "sol" lafazanlar değiliz. Kıbrıs halkının "güçsüzlüğünün", düşmanlarımızın "güçlülüğünün" çok iyi farkındayız. Bu yüzden, Kıbrıs halkının birlik ve gerçek bağımsızlığına hizmet edecek, düşman güçleri bölüp güçsüzleştirecek ve geriletecek hertürlü adımları atmaya, TAKTİKİ manevralar yapmaya kesinlikle karşı değiliz.

Bizim karşı olduğumuz, TAKTİK adına emperyalist güçlerin halkımıza şirin gösterilme çabalarıdır.

Çünkü her nasıl ki, amaca ulaşmak için düşmanla yapılan geçici (taktik icabı) uzlaşmalar düşmanlarımızı geriletecek ve halk güçlerine yarayacaksa, emperyalizm ile yapılacak STRATEJİK, emperyalist güçlerin gerçek yüzünü ve hedeflerini halktan gizleyerek yapılan uzlaşmalar da halk güçlerini zayıflatacak, emperyalizme karşı mücadelelerinde onları silahsızlandırarak ve dolayısıyla de emperyalist tekellerin güçlerine güç katacaktır.

Dünya halk mücadeleleri tarihi böylesi taktik ve stratejik uzlaşmalarla doludur. Hitler Faşizmi'ne karşı zafer böylesi bir taktik icabı Sovyetler Birliği ile emperyalist güçlerin uzlaşması sonucu kazanılabilmektedir.

Aynı şekilde Kıbrıs halkı AKEL'in stratejik olarak Yunan emperyalizmi ile uzlaşması, ENOSIS'i desteklemesi sayesinde Türk - Rum diye bölünebilmiş ve bugünlere getirilebilmiştir.

Karar sizlerindir. Emperyalizmi Kıbrıs halkına şirin göstermeye onlara teslim olmaya sürüklemeye çalışanlar oluşturulmaya çalışılan ittifakın da, adanın bağımsızlaştırılmasının da önünde, istemden dahi da olsa engel oluşturmaktadırlar.

Halk güçlerinin ittifak oluşturulmasından yana olduğunu söyleyen, BAĞIMSIZ-BİRLEŞİK BİR KIBRIS isteyen herkesi pozisyonunu değerlendirip ortak bir güç oluşturma yolunda pratik adım atmaya çağırıyoruz.

GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİREBİLİRİZ VE BİRLEŞTİRMELİYİZ!

SOSYALİST KIBRIS HAREKETİ ve KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK YAZI KURULU

ANKA KUŞU**A. SAVAŞ****BİR KEZ DAHA "BİRLİK" VE "BİRLİKCİLER" ÜZERİNE**

Bir ay önce bu köşede BİRLİK konusunu işlemiş ve görüşlerimizi koymaya çalışmıştık.

Demiştik ki;

"Güçlü ve kalıcı bir "BİRLİK" oluşturmanın ilk şartı: KİME ve NEYE KARŞI BİRLİK? sorusuna doğru yanıt verilmesidir.

(...)

Dolayısıyla, KİME ve NEYE KARŞI BİRLİK? sorusuna bizim cevabımız:

EMPERYALİZME KARŞI KIBRIS HALKI'NIN BİRLİĞİDİR. Daha da somutlaştıralım; emperyalizmin dayattığı bölünmüşlüğe karşı ve bağımsız birleşik bir KIBRIS yaratmak için HALK CEPHESİ.

Buyurun beyler, birlikten yanamısınız, değilmişsiniz? Emperyalizmden yanamısınız, değilmişsiniz? GÖRELİM BAKALIM..."

(Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Sayı 14 s.13)

* * *

Ayrıca gazete olarak, dört sayıdır yayınlamakta olduğumuz "KIBRIS SORUNU" ile ilgili görüşlerimizi de geçtiğimiz sayıda yayınladığımız "ÇÖZÜM: ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS" başlıklı yazı ile ortaya koymuş olduk. Dört bölümde yayınladığımız görüşlerimizin ana hatları şunlardır:

1. Türkiye, Yunanistan, İngiltere ve ABD ve bunların yerli işbirlikçileri "KIBRIS SORUNU" diye bilinen sorunun yaratıcılarıdır. Onların sırf kendi menfaatleri uğruna Kıbrıs Halkına yapamayacakları kötülük yoktur. Kıbrıs tarihi iddialarımızı kanıtlayacak örneklerle doludur.

2. Hal böyleyken, bu devletlerden adımıza ve halkımıza, çözüm, barış ve mutluluk getirmesini beklemek "ölü gözünden yaş akmasını beklemek" demektir.

3. Kıbrıs sorununu çözebilecek, adaya barış ve ada halkına mutluluk getirebilecek tek güç vardır: Kıbrıs İşçi Sınıfı...

4. Ama Kıbrıs İşçi Sınıfı, bugün için bu görevi yerine getirecek ne nicel ne de nitel güce sahip değildir. O, bu görevi yerine getirebilmek için kendi dışındaki tüm diğer emekçi katmanlara, onların desteğine ihtiyaç duymaktadır.

Biz işte bu yüzden, tüm emekçilerin ortak bir cephede birleşmesini savunuyoruz. Bu ortak cephe bizler için rastgele bir tercih veya istek değil, bir zorunluluktur, çünkü, çok iyi biliyoruz ki, Kıbrıs Sorunu'nu çözmek, emperyalist güçlerden kurtulmak, Kıbrıs İşçi Sınıfı'nın sosyalizm mücadelesine, Bağımsız, Birleşik Sosyalist Kıbrıs'ı kurma mücadelesine muazzam bir katkı sağlayacaktır.

5. İşte bu yüzden, bugün için biz, bir bütün olarak kapitalist ilişkilere karşı değil, emperyalist tahakküme karşı mücadeleyi, bu mücadeleyi verebilmek ve Antiemperyalist, Bağımsız, Birleşik Kıbrıs'ı yaratmak için Birleşik Halk Cephesi'ni ısrarla savunuyoruz.

6. Sadece savunmakla kalmıyor tüm varlığımızı ortaya koyuyoruz. Ve diyoruz ki; sadece Kıbrıs Halkı değil, Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin işçi ve emekçi Halkları EMPERYALİZMİN DOĞU AKDENİZDEKİ TAHAKKÜMÜNE KARŞI BİRLEŞİNİZ!

* * *

Peki söylemek yetiyor mu? Yetmiyor tabii ki! Yetmiyor, çünkü Kıbrıs Halkını savunduğunu söyleyen, Kıbrıs Sorununun çözümünü istediğini savunan bir kısım emekçi örgüt ve parti liderleri çözümün ve barışın Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği, Amerika, İngiltere vb. gibi güçler tarafından sağlanacağına inanıyorlar. Bu liderlere göre sözkonusu emperyalist güçler de adada barış istiyorlar. Hatta sadece adada değil, tüm dünya üzerinde barışı sağlamaya çalışıyorlar(!) İşte size bir örnek, YKP başkanı Alpay Durduran şöyle diyor:

"Onun için değil mi, Batı geri ülkeleri bastırıp demokrasiye geçilmesini ve insanların haklarına saygı gösterilmesini sağlamaya çalışıyor. Halk yönetime hesap sorabilecek hale gelse geri ülkeler arasındaki savaşlar engellenebilecek." (A. Durduran, Yeniçağ 26 Mayıs 1996)

Biz Alpay Bey'in bu noktaya nasıl geldiğini çok iyi biliyoruz. Bir kez daha açıkça vurgulayalım: TAKTİK olarak, emperyalizm ile anlaşmalara, emperyalistler arası çelişkilere yararlanılacak adımların atılmasına kesinlikle karşı değiliz. Ama üstte okuduklarımız taktik icabı söylenmiş sözler değildir. Basbayağı STRATEJİK bir yaklaşımdır: EMPERYALİST GÜÇLERİ ŞİRİN GÖSTERME ÇABASIDIR.

Böylesi yaklaşımları kabullenmemiz, dahası bu çerçevede BİRLİK oluşturmamız mümkün değildir.

"Ama bugünkü şartlarda..." diye itiraz edeceksiniz, biliyoruz.

Evet, bugünkü şartlarda biz sosyalistler, sizin sosyalizmi savunmanızı istemiyoruz, ve sizleri yadırgamıyoruz da, ama Kıbrıs Halkı'nın egemenliğini, barış içinde yaşamasını, yani Kıbrıs Sorunu'nun çözümünü istiyorsanız, sorunun yaratıcısı ve devam ettiricisi emperyalist güçleri bizlere, halka şirin göstermeye çalışmaktan vazgeçiniz.

Ve biliniz ki, Kıbrıs Halkı'nın birliği ancak, Anti-emperyalist bir cephede sağlanabilir.

BAŞKA YOLU YOKTUR!

KİM BU İNSANLAR?

RÖPORTAJ

Kıbrısta Sosyalist Gerçek- Nereden geldiniz?

O.İ- Bolu'dan geldim.

KSG- Niçin K.K.T.C'ye geldiniz de başka ülkeye gitmediniz?

O.İ- a) Ben Türkiye'deyken huzur bulamadım, buraya geldim ama maalesef bundan 5 sene evvel sokaklarda görünmeyen köpekler şimdi ortada kol geziyorlar. Burda da huzur kalmadı.

b) Kürt olduğum için bana pasaport vermiyorlar. Eğer ki vize ve pasaport almış olsam, Avrupa'nın bir ülkesine gidip halkım için mücadele ederdim.

KSG- Buradaki koşullardan memnun musunuz?

O.İ- Bana göre TC'de neler oluyor, KKTC'de aynı oluyor, huzur kalmadı.

KSG- Sosyal Haklarınız Var mı?

O.İ- 10 senedir KKTC'ye gelip gidiyorum. Sezonluk işçiyim. Sosyal haklar bizlere çok yabancı.

KSG- Kıbrıslı Türkler'le ilişkileriniz nasıl?

O.İ- Bana göre, bazıları sıcak iyi insanlar, ama bazıları da çok bencil ve çıkarıcı oluyor. Esas sorunu yaratan 74'de buraya gelip yerleşen TC'li vatandaşlar yaratıyorlar. Esasen bu TC ve KKTC ayrımını onlar yaratıyorlar, ve buna da Ankara eklenince soğuk savaş başlıyor ve gitgide bu acı büyüyor.

Benim söyleyeceğim çok ama çok şeylerim vardır bana sayfalar yetmez. Beni sahiplenen birileri olsa anlatacaklarım inanamazsınız. Köylerimizi yaktılar, kardeşlerimizi katlettiler...

KSG- Nereden geldiniz?

Z.İ- Kayseri'den geldim.

KSG- Niçin K.K.T.C'ye geldiniz de başka ülkeye gitmediniz?

Z.İ- a) TC'de huzur olmadığı için, Ben 6 senedir burda yaşıyorum, yaşamım burada TC'ye nazaran daha garantilidir.

b) İmkanım olsa TC'den başka yerlere giderdim ama KKTC'ye imkan fazla olduğu için buraya geldim ama fırsat bulur bulmaz burdan da başka yerlere gidip halkım için uğraş veririm.

KSG- Buradaki koşullardan memnun musunuz?

Z.İ- KKTC'deki yaşam şekli TC'den iyi olduğu için memnunum. Ama TC'de olsam kimliğimden dolayı yaşamım hep karanlık olacaktı.

KSG- Sosyal haklarınız var mı?

Z.İ- Sosyal haklarımız TC'de oldu mu ki KKTC'de olsun.

KSG- Kıbrıslı Türkler'le ilişkileriniz nasıl?

Z.İ- Bana göre Kıbrıs halkı da eziliyor. Kıbrıs halkından Kıbrıslı-Türkiyeli ayrımı görmüyoruz. Bana göre TC KKTC'deki TC'li vatandaşları kullanıyor ve her olayda TC'li vatandaşları öne sürüyorlar.

KSG- Nereden geldiniz?

A.N- Zonguldak'tan geldim.

KSG- Niçin K.K.T.C'ye geldiniz de başka ülkeye gitmediniz?

A.N- a) Ekmek parası için, çoluk-çocuğun nafakası için geldim.

b) Burası benim için daha uygun olduğu

için buraya geldim. TC beni vatandaş kabul etmediği için buraya geldim.

KSG- Burdaki koşullardan memnun musunuz?

A.N- Burdaki koşullardan TC sorumludur. Memnun olmam mümkün değildir. Köyümüz, kentimiz kalmadı hepsini dağıttı.

KSG- Sosyal haklarınız var mı?

A.N- TC'de olmayan şeyin burda olması mümkün mü? Ben TC'ye karşı burasını cennet görüyorum. Sadece bizim insanlarımız için. KKTC'de yaşamımız TC'dekinden daha garantidir. TC'de olsam ya zindanda olmuştum, ya da ölmüştüm.

KSG- Kıbrıslı Türkler'le ilişkileriniz nasıl?

A.N- Kıbrıslı Türkler ve Rumlar bizlerin kardeşidir. Kardeşçe yaşamayı her zaman istiyoruz. Benim görüşüm burda olan TC'li dürüst arkadaşlar, KKTC'deki mücadeleye ortak olmaları ve aynı yaşamı paylaşmaları gerekir.

KSG- Nereden geldiniz?

Elazığlı- Elazığ'dan geldim.

KSG- Niçin K.K.T.C'ye geldiniz de başka ülkeye gitmediniz?

Elazığlı- Ben sürgünde olduğum için buraya geldim. İmkanım yoktur. Gitsem birşeyin değişeceğine inanmıyorum. Bizlerin sorunu ne Avrupa ne burası, özvatamızdır. Tek suçumuz Kürt ve yurtsever olmaktır. Faşizmin yöntemi bu süreçleri yaşatmıştır. Göç, köy boşaltma, köyleri yıkma, ekonomik çökertme vs.

KSG- Buradaki koşullardan memnun musunuz?

Elazığlı- Burdaki koşullardan hiç memnun değilim. Kıbrıs emekçi halkı bana göre çok pasifir. Şahsi çıkarlarını her zaman ön plana çıkarır. 3 senedir Kıbrıs'tayım, bende bıraktığı izlenim maalesef çok olumsuzdur.

KSG- Sosyal haklarınız var mı?

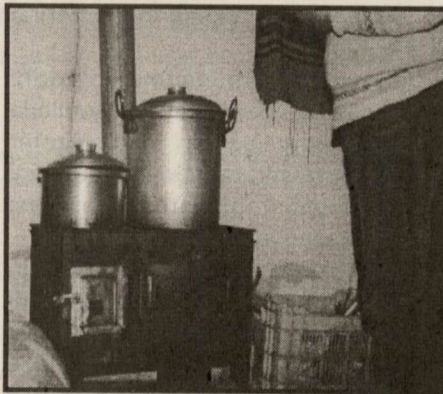
Elazığlı- Burda hiç bir sosyal hakkımız yoktur. Benim TC'de kendi olanaklarımla sosyal haklarım vardı. TC'de iken kendime ait işyerim vardı. Maalesef faşizm orda da dışlerini göstermiştir ve kurulu işimi batırdılar ve ben de kurtuluşu KKTC'de sanıp buraya geldim.

KSG- Kıbrıslı Türkler'le ilişkileriniz nasıl?

Elazığlı- Bana göre KKTC'de halk arasında çok olumsuz bir süreç yaşanmaktadır, Mesela, KKTC'nin geleceği. Gençlik kesimi bağrında çok yoz özentiler barındırıyor. Bu onların geleceği için hiç de iyi bir şey değildir. Faşizm

teplerinde her gün cirit atarken, onlar ise vurdum duymaz bir hale bürünüyorlar.

Bugün bir Maraş Bölgesi diye bir bölge vardır. Bu konuda Kıbrıs toplumu çok duyarsızdır. Bunun açılması genelde egemenlerin işine yani ekmeğine bal sürecektir. Bunu bizzat Denktaş kendisi yapıyor. Bir örnek de Denktaş'ın anasının mezarının buraya getirilmesi tüm Kıbrıs halkı adına çok ama çok büyük bir saygısızlıktır. Önderlik vasfı olan biri bunu

yaparsa ve müdahale edilmezse ve tavır konmazsa, o toplumun geleceği bana göre çok karanlıktır.

Bana göre Kıbrıs'ta ezilen TC'li ve KKTC'li tüm emekçi katmanlarda böyle sorun olmaması gerekir. Fakat egemen güçler bu sorunu her zaman yaratmışlardır. Örnek TC'nin Kıbrıs'ta olan %30-35 Blok oylarını TC Elçilik kanalıyla baskılar kullanarak bölüp yönetiyorlar. Yine KKTC ve TC'li ayrımı sistemli olarak TC yetkilileri yaptırıyorlar.

Son olarak Kıbrıs'ta ezilen ve sömürülen tüm emekçi katmanların ve buna paralel TC'de köyleri boşaltan ve sürgün edilen özellikle Güney Doğu halkının sorunları genelde aynıdır. Ezen belli, sömürülen belli çelişki belli tek kurtuluşumuz birlik olup yürümektir, ve hedeflediğimiz sosyalist bir dünyadır.

KSG- Nereden geldiniz?

E.K- Kars'tan geldim.

KSG- Niçin K.K.T.C'ye geldiniz de başka ülkeye gitmediniz?

E.K- Yaşam koşulları burda daha iyi olduğu için geldim. Orda ağır zulümlere mağdur kaldığım için 86 yılından beri KKTC'ye gelip giderim. TC'ye göre burası bize daha cazip geliyor. Kısmen burada haklarımızı yani iş-gücümün karşılığını alıyorum. Genelde KKTC'ye giriş kolay olduğu için gelir-giderim.

KSG- Buradaki koşullardan memnun musunuz?

E.K- KKTC'deki yaşam koşulları TC'den daha iyidir çünkü burda açık baskı yok. Burda Kürt olduğumuz için bizleri evlerimizden dışarı atmıyorlar. Kısacası KKTC'de TC'de olduğu gibi bariz baskılara mağdur kalmıyoruz, ama bilinen arkadaşlarımız TC'de olduğu gibi burda da açık baskılara mağdur kalıyorlar.

KSG- Sosyal haklarınız var mı?

E.K- TC'de olmayan bir hakkımızın KKTC'de olması mümkün mü? bizlerin KKTC'de sosyal haktan bahsetmemiz bizlere göre gülünçtür. Zaten TC'den buraya korkarak gelmişiz her an bizleri fişleyip dışarı atmaya çalışıyorlar, zaten Kürt oluşumuz başlı başına bir sorundur. Bizler kimliğimizi inkar etmiyoruz, sonuna dek savunacağız.

KSG- Kıbrıslı Türkler'le ilişkileriniz nasıl?

E.K- Ben 13-14 yıldır buraya gelip gidiyorum ve daima kendime sormuşumdur neden bizleri her zaman burdaki insanlar hor görüyor diye kafamda her zaman soru işaretleri oluşmuştur ama geçen seneden beri yavaş yavaş sorunu çözmeye başlıyorum. Esas sorunun özü TC'den gelen heyetler ve TC Elçiliği ve buna bağımlı KKTC yetkililerinden kaynaklanan çıkarlardan dolaydır ki Kıbrıs'ta bu ayrımı yaratıyorlar. Bence benim gibi ezilen ve sömürülen Kıbrıslılarla aramızda sorun olması bence mümkün değildir. Bence beni ezen kimse beni sömüren kimse Kıbrıslıları da ezen de sömüren de aynıdır. Ben ve benim gibi olanlar Kıbrıs'ta bir barışın gelmesi için mücadele edenlere davalarında başarılar dileriz.

Ayrıca burdan Güney Doğu'daki dava arkadaşlarımıza her zaman olduğu gibi sıcak sevgilerimi ve onurlu davamızda en kısa zamanda yanlarında olacağımı bildiririm.

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Merkez Tel- Fax: 228 2293

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel.: 228 2215